

Democràcia ambiental
**La lluita contra
el carboni**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Oihana Barrios

**“Els presos pateixen
la venjança política”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N253

7 de desembre de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Les exportacions d'armes espanyoles han crescut un 388%

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 2 i 3

El Centre d'Estudis per a la Pau Josep Manuel Delàs alerta de l'opacitat que envolta la venda d'armes: l'Estat espanyol ja és el novè exportador mundial

ECOLOGISTAS EN ACCIÓN

**Denuncien
l'imperi
financer de
'La Caixa'**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

**“No podia acceptar una
medalla d'un govern que està
retallant tot pel que he lluitat”**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Entrevista a María Ruiz, la 'Maruja' de 9 Barris que va rebutjar la medalla de Xavier Trias

**Els professors
associats de la
UB denuncien
sous abusius**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

**Oposició a
una planta
de triatge
de residus**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

**Els mitjans alternatius
prenen força a Grècia**

RODA EL MÓN · PÀGINA 16

**La unió de l'art
i l'acció política**

EXPRESSIONS · PÀGINES 18 i 19

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL · COMERÇ INTERNACIONAL D'ARMES, LA GUERRA COM UN NEGOCI D'ESTAT

Secrets que maten: l'Estat espanyol és el novè exportador mundial d'armes

Des de l'any 2001, les exportacions militars espanyoles han augmentat un 388%. L'opacitat i el secretisme, emparats sota la raó d'Estat, protegeixen la indústria militar

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Si vis pacem, parabellum. Pre-diquen la pau però ordeixen la guerra: l'Estat espanyol continua estant implicat activament -fins al moll de l'ós- en el cicle militarista. Un nou informe del Centre d'Estudis per a la Pau Josep Maria Delàs (Justícia i Pau), elaborat per Tica Font i Francesc Benítez, alerta un cop més de la dimensió del negoci opac de la venda d'armes espanyoles. *El controvertit comerç d'armes espanyol, un negoci secret. 2001.2010* analitza l'evolució del sector durant la darrera dècada i confirma una tendència clarament alcista. Tot i que la crisi ha fet retrocedir un 16% el volum de vendes respecte l'any 2009, des de 2001, les exportacions han crescut un 388%. Com a mitjana, s'han exportat 690 milions d'euros anuals (1,9 milions diaris), que l'any passat van arribar a 1.128 milions d'euros (3,09 milions d'euros al dia). Un volum que situa l'Estat espanyol com a novè país exportador d'armes en el rànquing mundial, posició que suposa un retrocés de dos llocs respecte l'any 2009. Per davant, trobem els EUA i Rússia -que controlen més del 50% del comerç mundial- i Alemanya, la Xina, el Regne Unit, l'Estat francès, Suècia i Itàlia. Avui dia, les vendes espanyoles representen el 2% del comerç mundial d'armes i el 0,6% del total de la balança comercial espanyola.

Bombes de dispersió com aquesta, fabricada per l'empresa espanyola Instalaza, s'han utilitzat aquest any a Misrata (Líbia)

De bucs de guerra a tecnologia militar

Durant el darrer trienni, el material més venut han estat aeronaus militars, vaixells de guerra i equips de formació d'imatge i contramesura pròpies de la nova *guerra asimètrica*, de base tecnològica i electrònica. Tots tres àmbits representen el 74% del negoci militar espanyol a l'exterior. Durant la dècada 2001-2011, les aeronaus han representat el 36% del negoci (2.294 milions d'euros), els bucs de guerra un 28% (1.795 milions d'euros) i la tecnologia militar un 10% (692 milions). Cal

destacar un 7% addicional, per un valor de 474 milions d'euros, relatiu a la venda de bombes, coets, torpedes i míssils. Tica Font i Francesc Benítez també constaten que un 25% del negoci va destinat als programes de rearmament europeu, on la indústria militar espanyola s'ha implicat activament. El caça de combat *Eurofighter*, els míssils *Iris*, *Meteor* i *Mistral*, l'helicòpter *Tigre*, el carro de combat *Leopard*, l'aerobús de transport militar *A400M* o el consorci militar europeu *euroMIDS* són els projectes més paradigmàtics en aquest sentit.

Material de doble ús i armes curtes

El mateix informe adverteix, alhora, del creixement de les transferències comercials de material de doble ús, que van descendir un lleuger 2% durant el 2010 i es van situar en els 97 milions d'euros. Els principals destinataris van ser l'Iran (39,22 milions), seguit per la Xina (18 milions), el Brasil i l'Argentina.

En allò relatiu a l'exportació espanyola d'armes curtes i lleugeres, els acords comercials tancats durant l'any 2010 van arribar als 173 milions d'euros, pràcticament la mateixa xifra que l'any anterior. Des

de 2001, les exportacions s'ha duplicat. Els principals compradors -armeries i empreses privades- han estat dels EUA, l'Estat francès, el Regne Unit, Alemanya, Portugal, Ghana -vuitè comprador mundial d'armes curtes- o Turquia. El destí privat d'aquestes armes acreix la inquietant privatització de la seguretat.

L'informe destaca les vendes a Turquia, a l'Àràbia Saudita, a l'Índia, al Pakistan o a Indonèsia

Estats sota sospita

Respecte a la clientela de la indústria de la guerra espanyola, el Centre d'Estudis per a la Pau JM Delàs constata "la transferència d'armes a països amb poc respecte pels drets humans (Indonèsia, Tailàndia), a alguns dels més pobres del món (Mauritània) o d'altres que viuen una època delicada de postconflicte bèl·lic, com Angola". Tot i que el 70% de les exportacions tenen com a destí països de l'OCDE i un 52% són membres de l'OTAN, l'informe s'atura en la lletra petita. Cas per cas, les investigadores per la pau denuncien les armes espanyoles venudes a Colòmbia, un conflicte armat on l'exèrcit es troba darrere 2.000 morts, on la persecució i l'assetjament s'acarnissen sobre la dissidència so-

> ZP plega regalant Rota als Estats Units

Va arribar retirant les tropes de l'Iraq i ha marxat regalant Rota als EUA. L'enclavament militar gadità serà la base principal del component naval del *Phased Adaptive Approach*, el projecte d'escut antimíssils dels EUA i l'OTAN impulsat per George Bush i recuperat per Barack Obama. El projecte beneficiarà els gegants militars americans Lockheed Martin, Raytheon i Northrop Grumman.

A partir d'ara, Rota serà una base permanent amb quatre destructors americans i un destacament estable de 1.100 militars -amb estatus jurídic d'impunitat total, segons conveni bilateral- i 100 civils. L'acord viola clarament les condi-

cions del referèndum de l'OTAN de 1986, que incloïa la reducció progressiva de la presència nord-americana. Les tropes acantonades a Rota participaran en missions marítimes de l'OTAN i missions "de suport de resposta ràpida" al comandament americà de l'AFRICOM i el CETCOM, és a dir, des de l'Àfrica fins al Pakistan. Rodríguez Zapatero i Manuel Chávez van voler justificar-ho en termes econòmics: 50 milions d'euros anuals i 1.000 llocs de treball (60 fixos, 100 temporals i 772 indirectes). El general Miguel A. Ballesteros va ser molt més sincer: "És una aposta política per convertir Espanya en un soci lleial i fiable per a l'OTAN i els EUA".

> La 'primavera militar àrab'

Les dades de la dècada exportadora 2001-2011 també radiografien la particular *primavera militar àrab*, en un moment de repressió oberta contra les insurreccions i mobilitzacions democratitzadores. Líbia, l'Àràbia Saudita, Egipte, Tunísia, Oman i el Marroc han rebut armes espanyoles durant els darrers anys. Unes armes que han estat emprades per a la repressió interna. El cas més paradigmàtic són les bombes de dispersió -de dispersió indiscriminada- fabricades per Instalaza i venudes al règim de Gaddafi, que les va emprar al bombardeig de Misrata. El maig passat, Instalaza, presidida per Leoncio Muñoz Bueno i que tenia com a conseller delegat l'exsecre-

tari d'Estat amb Aznar Pedro Morenés, va demanar una indemnització de 40 milions d'euros a l'executiu espanyol per la prohibició d'aquestes bombes. El cas israelià també mereix una menció especial. L'informe en destaca el doble llenguatge: "D'una banda, intenta minimitzar la importància de les exportacions (9,9 milions, un augment del 80%) i, de l'altra, s'impulsen grans acords de col·laboració en indústria militar". El 2009, un informe de l'Oficina Econòmica i Comercial de l'ambaixada espanyola a Tel Aviv destacava els plans de cooperació en enginyeria aeronàutica de defensa i l'interès israelià per operar com a contractista en projectes de defensa de la UE.

> **L'aposta militarista de l'Estat espanyol continua dempeus. Als nivells de despesa militar pública (17.244 milions d'euros, 50 milions cada dia durant 2011) i la implicació directa en guerres com les de l'Afganistan, cal afegir-hi el rol consolidat de la indústria militar espanyola en el negoci bel·licista mundial. Un nou informe del Centre d'Estudis per a la Pau JM Delàs posa xifres, destins i circuits al tràfic d'armes, bombes i tecnologia de doble ús de procedència espanyola, durant una dècada (2001-2011) on l'exportació militar s'ha quadruplicat.**

, estirant del fil

cial i on es violen sistemàticament "els drets humans i el dret internacional humanitari".

L'informe també destaca les vendes a Turquia -i recorda la repressió contra el poble kurd-, a l'Àràbia Saudita -on sovintegen la tortura i la pena de mort, la discriminació de les dones i l'absència de llibertats fonamentals- o a l'Índia i el Pakistan -països enfrontats en un conflicte latent al Caixmir i tensionats per l'ofensiva talibana. Indonèsia -que atia la violència institucional i repressiva a Aceh, Paua o Timor-, Sri Lanka -violacions continuades contra el poble tàmil, incloses desaparicions i desplaçaments forçosos de població civil-, el Marroc -en oberta ofensiva contra el poble sahrauí- o Tailàndia -amb una inestabilitat interna cronificada- completen els singulars destins de la indústria de guerra espanyola.

Opacitat és complicat

Per al Centre JM Delàs, aquestes exportacions vulneren clarament "el marc legislatiu vigent a l'Estat espanyol, recollit a la Llei de Comerç de Material de Defensa 53/2007 i a la Posició Comuna de la UE 2008/944/PESC" i fan responsable l'Estat "de l'empitjorament de la inestabilitat regional i dels conflictes latents". Les autoritzacions d'armes espanyoles són aprovades per la Junta Interministerial Reguladora del Comerç Exterior de Material de Defensa i de Doble Ús (JIMMDU), però les seves actes són secretes. L'informe conclou amb l'afirmació que aquesta "transparència informativa deficient i insuficient impedeix exercir un veritable control sobre la política d'exportacions".

Els dos investigadors denuncien que "aquestes vendes suposen exportar sofriment humà"

Per Font i Benítez, "hi ha un secretisme manifest" que alena "una política d'ocultació sorprenent" i que va acompanyada "d'un procediment de control pervertit pels interessos de la indústria armamentística". Els dos investigadors argumenten que "aquestes vendes suposen exportar sofriment humà a diferents parts del món emparant-se en el secretisme de les decisions preses i en el negoci subjacent". Secrets que maten, l'excusa reiterada adduïda per l'Estat espanyol per no publicar les dades del negoci de la guerra és "no posar en risc o minvar la seguretat de l'Estat". Seguretat de l'Estat sota la qual s'amaga la seguretat del negoci i que aclareix que la guerra continua sent un negoci, un negoci d'Estat.

ESTAT ESPANYOL • EMPRESAS ARMAMENTISTES: LES CARES DEL BEL·LICISME ESPANYOL

Industrials de guerra, negoci de mort(s)

EADS-CASA, Navantia, Santa Barbara GD i Indra encapçalen el complex militar-industrial espanyol

En el sentit de les agulles del rellotge: Luis Cacho (Navalia), Alfonso J. Ramonet (Santa Barbara Sistemas), Juan Manuel Eguilaz Ucelay (EADS-CASA) i Javier Monzón (Indra)

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Qui mani és indiferent perquè, mani qui mani, sempre guanyen. "L'important és tenir una estratègia de defensa nacional. Això obvia com actuarà després cadascun dels governs, que són els executors d'aquesta estratègia. Pot haver-hi alguns matisos, però sempre, amb els diferents governs, hem tingut una línia clara i coherent". Així s'expressa el conseller delegat de Santa Barbara Sistemas, Alfonso J. Ramonet. L'empresa és la principal proveïdora de l'exèrcit espanyol i antiga empresa pública incorporada el 2001 al grup americà General Dynamics, el cinquè productor d'armes mundial el 2001. Ramonet va prendre el relleu al capdavant de Santa Barbara a Antonio de Oyarzabal, exambaixador a Washington durant el primer mandat d'Aznar (1996-2000), que actualment exerceix com a vicepresident del Real Instituto Elcano, el *think tank* militar de les forces armades espanyoles. Les paraules de Ramonet, que el 2009 es declarava "amant de la pau, absolutament", són ben significatives.

Significatives perquè Santa Barbara Sistemas (sector terrestre) és, juntament amb EADS-CASA (aeronàutica), amb Navantia (naviliera) i amb Indra (tecnologia i elec-

trònica militar), el pinyol dur del complex militar-industrial espanyol, amplament protegit i impulsat per l'Estat. Les quatre empreses -àmpliament participades per la banca- són les úniques espanyoles incloses en el rànquing de les 100 principals productores d'armes del món, elaborat pel Stockholm International Peace Research Institut (SIPRI): EADS (7) Navantia (46), Indra (65) i Santa Barbara (89).

Empresaris, banquers i exministres

EADS-CASA, una de les principals, opera com a consorci mundial, ocupa 118.000 persones arreu del món i factura 42.822 milions d'euros. L'espanyola Construcciones Aeronáuticas (CASA) s'hi va afegir l'any 2000. Desenvolupa grans màquines de guerra, com els avions *Eurofighter*, els helicòpters *Tiger* i *Eurocopter* o els satèl·lits militars *Skynet5*. Està presidida per Bodo Uebber -directiu de l'automobilística Daimler- i al consell d'administració hi figura Juan Manuel Eguilaz Ucelay, exministre del PSOE (1991-1996) i president de l'ONG Solidaridad Internacional. Consellers del Bundesbank o del PNB Paribris s'asseuen al mateix consell.

Navantia, fundada el 2005 arran de la fusió d'empreses públiques aplegades a Astilleros Españoles (AES), que va donar lloc al

Grup Izar, actualment ocupa 5.000 treballadores. És referent europeu i mundial en marina militar i recentment ha tancat vendes amb Noruega, Austràlia i Veneçuela. Navantia està presidida per Luís Cacho Quesada, que havia treballat a l'Institut de Crédito Oficial (ICO) i havia desenvolupat responsabilitats ministerials en governs del PSOE. L'anterior president, Aurelio Martínez, és l'actual president de Loterías y Apuestas del Estado. Ramon Irribaren, antic executiu, avui és cap de comunicació de la casa reial espanyola.

Indra, líder de la tecnologia militar espanyola, està plenament abocada al desenvolupament de les noves guerres electròniques i tecnològiques: fabrica radars, desenvolupa els míssils *Meteor* i *Iris*, avions no tripulats, simuladors i sistemes especials de comunicació i control militar. "Sistemes d'intel·ligència, quadres de comandament i mapes de risc perquè els responsables prenguin les decisions escaients en cada moment", rebla un espot comercial on es veu com un policia abat un presumpte delinqüent. "Indra, tecnologia de la informació i la comunicació al servei de la seguretat per anticipar-se a les noves amenaces que sotgen el ciutadà i facilitar la missió dels cossos de seguretat", clou Indra presumeix d'una tecnologia que ja

vigila arreu del món més de 3.400 quilòmetres de fronteres terrestres i marítimes. Hi treballen 31.000 persones i també supervisa els processos electorals, entre moltes altres línies de negocis com les emergències o la gestió de coordinació de les policies. Està presidida per Javier Monzón, exresponsable de grans empreses de Caja Madrid, exdirector general de Telefónica i soci d'Arthur Andersen. Monzón és vicepresident del Círculo de Empresarios i de la American Chamber of Commerce in Spain.

Empreses civils, també

El complex militar industrial espanyol aplega, però, un mínim de 136 empreses, factura 4.000 milions d'euros anuals i implica directament 18.000 persones. Però al Registre Especial d'Operadors de Comerç Exterior, on és obligatori inscriure's per exportar armes, material repressiu o tecnologia de doble ús, hi trobem fins a 500 empreses. Es tracta d'empreses civils que destinen una part de la seva producció a fins militars. Es poden destacar Iveco Pegaso (5,8% destinada a la construcció de blindats), Zodiac Espanyola (3%), Telefónica Soluciones, Hispasat o El Corte Inglés. 200 d'aquestes empreses han tingut activitat recent i prop de 50 estan ubicades a Catalunya: des d'Applut a la Torre Agbar, passant per Aerlyper SA a Bellaterra, AMP España amb factories a Berga i Montcada i Reixac, EMTE a Esplugues o Gas Gas a Salt.

Indra presumeix d'una tecnologia que ja vigila arreu del món més 3.400 quilòmetres de fronteres

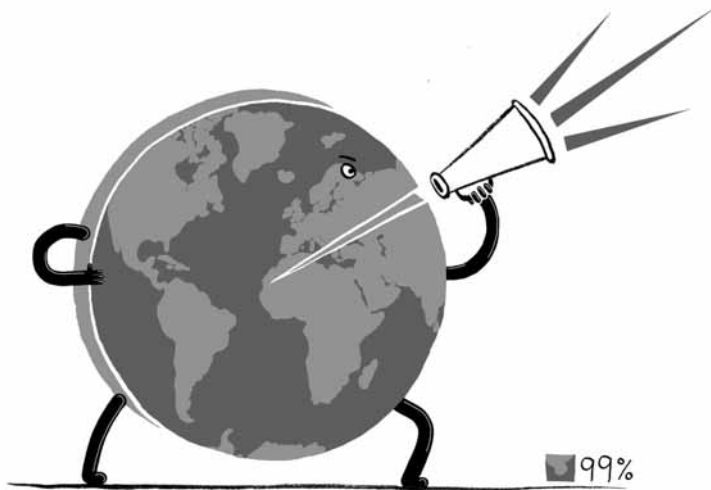
És singular el cas de Maxam Corp -fer el malalt primer, vendre l'hospital després-, un hòlding que aplega sis empreses, entre elles Explosivos Alaveses (Expal). Durant anys van fabricar les mines antipersona i les letals bombes de dispersió. Ara es dediquen a desactivar-les i destruir-les. El cercle es tanca i constitueix "un negoci rodó", segons l'investigador per la pau Pere Ortega, autor de **Atlas del Militarisme a l'Estat espanyol (2009)*. I aquest article acaba tal com comença: mai no perden i sempre guanyen.

, impressions

José Aristizábal · Membre de l'Observatori pels Drets i la Supervivència dels Pobles Indígenes de Colòmbia
opinio@setmanaridirecta.info

Del Sud al Nord: rebel·lió global contra l'1%

JULIA ABALDE

La rebel·lió contra el poder econòmic, financer i polític donà un gran salt i es feu global amb les mobilitzacions massives de mitjans octubre passat. La indignació travessà el planeta i uní les lluites del Sud amb les del Nord. L'aixecament de la multitud es feu transnacional. "Ocupeu Wall Street", "ja és hora que el 99% s'aixequi contra l'1%", van dir els nord-americans. "Ningú no ens representa", "no al segon rescat dels bancs", cridaren fort els europeus. "Impulsem la Minga Territorial i la Minga Global per la Mare Terra" proclamaren els indígenes de Xile, Mèxic, Colòmbia i la resta d'Amè-

rica Llatina. "No som mercaderies", "empresoneu els grans taurons financers i polítics", ressonà la multitud en milers de carrers i ciutats.

Després de les ocupacions de les places, les acampades i les accions simbòliques de la primavera àrab i de l'estiu a l'Estat espanyol, els moviments que convergeixen en el 15-M i el 15-O s'endugueren les assemblees als barris, als sectors socials més afectats per les crisis, s'estengueren per altres països i, a l'octubre, retornaren al carrer amb una mobilització global de més d'un milió de dones i homes a tot el món.

Els objectius als que es dirigeixen les lluites són els mateixos arreu: els bancs globals, les grans multinacionals, les institucions financeres internacionals i els estats i els polítics al seu servei; l'1% que denuncien els noaiorquesos. I, per tant, front a les crisis que són globals, una resposta global. Front el capitalisme financer global i els seus fons financers d'inversió global, la mobilització massiva dels afectats de tot el planeta. Front el robatori de la democràcia, l'emergència d'una consciència ciutadana global. Front l'estat-nació que ha claudicat davant els mercats, les lluites transnacionals sense fronteres.

A més de la seva capacitat per combinar allò global amb allò local, aquests moviments estan demostrant que posseeixen altres qualitats i atractius. Són autoorganitzats, autoconvocats, autònoms, horitzontals, assemblearis, democràtics, tenen la frescor d'allò lúdic i allò festiu, i en ells palpiten quantitats de projectes i experiències que estan materialitzant altres formes de vida i de societat: cooperatives, grups autogestionaris, xarxes de dones, xarxes de consum ecològic i comerç just, espais de debat, territoris autònoms, esbossos d'universitat indignada i comunitats de diversa índole en les quals les transformacions van consti-

els causants de la seva opressió i explotació són els mateixos que ara imposen la seva precarització, retallades, privatitzacions i plans d'ajust salvatges als països del capitalisme més desenvolupat. Aquells a qui hem d'enfrontar-nos són iguals aquí i allà: són el mateix 1%. Si la consciència i les alternatives avancen en les metròpolis de les grans potències, això repercutirà molt favorablement en les lluites, la consciència i les alternatives del Sud. I les causes comuns i la confraternització es reforçaran simultàniament en uns i altres indrets.

Tant al Sud com al Nord existeixen experiències i aportacions per a la construcció d'un món ecològic, amb igualtat entre dones i homes, economies per la vida, democràcia i autonomia. Antigues i noves cosmovisions, com la del bon viure dels indígenes dels Andes, altres paradigmes i altres globalitzacions ressegueixen o insurgeixen per arreu, en una època en que l'escalfament del planeta, la globalització de la pobresa, la fam i la guerra i les crisis econòmiques i financeres posen en perill la vida de la humanitat i la salut de la Mare Terra.

L'altre món que és possible es va construint, aquí i ara, en la quotidianitat, transformant la consciència de la gent

tuït part de la vida diària. L'altre món que és possible es va construint, aquí i ara, en la quotidianitat, transformant al mateix temps la consciència de la gent.

L'ascens, l'enfortiment i la globalització de les lluites i resistències dels pobles del Nord és la millor solidaritat amb les dones, els pobles indígenes, els camperols i els treballadors del Sud. Perquè

Unim-nos i treballem perquè el carrer indignat, el 99%, "l'aixecament de la multitud", el 15-M, el 15-O i altres noves edicions del 15-O mantinguin el seu flux incessant, es facin irreversibles i les seves energies emancipadores produeixin nous salts de qualitat en les pràctiques i les consciències de la gent."Ocupem Wall Street", ocupem tots els carrers i les places del planeta.

María Elvia López Coll · Presa al CP Brians 1 Dones
opinio@setmanaridirecta.info

Carcellers: us paguen per abusar dels més febles

Començo una nova vaga de fam, la tercera, havent acabat la segona el 27 de setembre per les amenaces que se'm feien des de la presó i pel xantatge al que van sotmetre la meua companya de cel·la, de 62 anys i amb diabetis i altres malalties, és una bona companya i m'estima. Li escorcollaven la cel·la i li prenien tot tipus d'aliments per a que ella, a l'igual que jo, tampoc se'ls mengés. Com si no es pogués observar pel meu pes que no menjava.

El cap Víctor ja em va dir que ell no en tenia prou amb el certifi-

La meua persecució és per denunciar el que passa aquí dins

cat mèdic i que si em trobava amb un cafè o un suc a la mà, seria motiu de *parte* ja que una vaga de fam és una vaga sense res de líquids; en qualsevol moment, em prohibirà l'aigua.

Aquesta norma la van començar a complir totes les funcionàries i infermeres i metges, com si

fos una normativa pitjor que la llei seca; constantment era vigilada ja que, si em trobaven saltant-me la norma, elles obtindrien un premi. El que em demano és si saben la diferència entre una vaga de fam i una de set.

La meua persecució és per denunciar el que passa aquí dins. Al cap Víctor li agrada aprofitar-se de les internes, fer ús del seu poder, humiliar-les, esclavitzar-les; de vegades, en aquest mòdul, és difícil tenir un cap amb el que poder parlar sense ser sancionades i que ens arribin els productes d'higiene; hi ha normes ridícules.

Però jo no vaig voler callar i vaig fer una denúncia al Síndic de Greuges, al jutge de Vigilància Penitenciària, que em va respondre que jo era la única que denunciava.

Ara m'acusen de haver pegat amb la safata una funcionària i també altres, com si fos Rambo; on són les gravacions que ho demostren? Són les funcionàries les que m'han agredit i m'han donat cops i no tinc cap informe de lesions. I estic en primer grau.

Ara estic en una vaga de fam que penso complir, tot i que a ells els és igual si em moro, són més

importants els seus diners (el seu plus de perillositat) que una estrangera morta a la seva presó defensant la seva innocència. Es pensen que jo, una colombiana morta de gana, com els agrada dir-nos, no tinc dignitat; jo prefereixo morir-me abans de dir el que no he fet.

La diferència és que ells tenen el permís de la llei. Que el món ho sàpiga. I que la meua pàtria ho sàpiga. I que ho sàpiguen els meus fills. Racistes!

Macu Gimeno · Coordinadora de l'Àrea de la Dona de la Intersindical Valenciana
opinio@setmanaridirecta.info

Els enganys de la falsa igualtat

Les xarxes em van descobrir la realitat d'aquestes persones que demanen la derogació de la Llei integral contra la violència de gènere al·legant que va en contra dels homes, que som les dones les maltractadores. Que acusen organismes oficials de dir mentides i falsejar les dades. Que encarreguen a empreses dubtoses estudis i enquestes per demostrar que la majoria de denúncies per maltractaments són falses, quan les dades oficials demostren que aquestes representen un percentatge menor encara que en altre tipus de denúncies.

El neomasclisme es va colar en les places i el seu discurs pseudoigualitari va confondre a uns i a unes altres

Al principi em vaig quedar atònita i, com més burrades llegia, més volia llegir. Era impossible no obsessionar-se amb el tema. Així vaig descobrir que les mateixes persones disfressades d'igualitàries, que defensaven la bondat dels homes enfront de la roïndat de les dones, també eren defensores d'una falsa síndrome que massa jutges estan utilitzant per a llevar la custòdia de les criatures a les dones víctimes de violència masclista. Una síndrome a

que ni professionals, ni administració concedeixen la mínima credibilitat. Una síndrome d'alineació parental (SAP), inventada per Richard Gardner, defensor de la pedofília, que segons les seues pròpies paraules "pot millorar la supervivència de l'espècie humana servint a propòsits reproductius".

Aquest neomasclisme ens acusa de *hembristas* i *feminazis*, palabreta aquesta última inventada per altre masclista, que immediatament han adoptat. Defensa jutges que volen derogar la Llei integral o que consideren que dir-li *zorra* a una dona no és un insult.

A més, amb la disfressa d'aquesta falsa igualtat, vol fer-nos creure que el millor per a les filles i fills en les ruptures de la parella és la custòdia compartida imposa-

da, és a dir, encara que no haja acord entre les parts. No els importa que la majoria dels casos amaguen abusos sexuals a les criatures i maltractaments a les dones. O simplement estalviar-se els diners de la pensió de manutenció. Pares que mai s'han preocupat dels fills o filles, de sobte reclamen la custòdia perquè els ix més barat o perquè d'aquesta forma segueixen controlant les seues víctimes, dones que han aconseguit eixir de l'infern de maltractaments, però que amb la custòdia compartida tornen a reviu i perpetuar. Després va arribar el 15-M i aquest neomasclisme, quasi sense adonar-nos, es va colar en les places i amb el seu discurs pseudoigualitari va confondre a uns i a unes altres. Algunes tinguerem l'oportunitat de conèixer en

persona a la seua màxima exponent, patint els seus atacs i amenaces per desemmascarar les seues mentides. No obstant això, el temps va anar desgastant les seues energies a mesura que la seua careta anava caent i destapant un moviment misogin, feixista, reaccionari, del qual el cap visible —per a major vergonya— és una dona, àvia despitada a la qual la justícia impedeix veure al seu nét.

Tot això ens ha de fer reflexionar del perill de l'avanc d'aquests grups que —com el feixisme— actuen sempre per l'esquena, amb la covardia, la mentida i l'amenaça. No cal obviar aquesta realitat del neomasclisme i el seu avanç. Perquè a ell no li val el femicidi de les 61 dones d'enguany per a deixar de proclamar que som les dones les maltractadores.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info
per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona.
L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters
(amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Estic indignada!

Clara Casas, Lille

He estat víctima del que podria ser un atac d'eufòria postelectoral i continguda de la marea blava. Sóc una estudiant universitària actualment realitzant una estada a l'estranger. Vaig passar el cap de setmana a Catalunya de visita familiar. De tornada a l'aeroport vaig viure una situació absolutament lamentable. En el rutinari control de seguretat, el guàrdia civil de torn em va demanar que obrís la meua maleta, dirigint-se a mi en castellà. Jo em vaig adreçar a ell en català, cosa que va semblar molestar-li, ja que em va demanar que fes el favor de parlar-li en castellà, al·legant que ell ni m'entenia ni tenia perquè fer-ho. Procurant mantenir-me respectuosa li vaig recordar el meu dret d'expressar-me en la meua llengua materna dins el meu territori. Va ser llavors quan, exaltant-se, va sentenciar: "*Estamos en España y si no te has leído la constitución no es mi problema, pero estás obligada a hablarme en la lengua del país. El catalán solo es un dialecto del español, y eso es una falta de respeto a la autoridad*". Acte seguit, en el que considero un clar abús de la seva autoritat, em va reclamar la documentació per obrir-me un expedient policial. Per no complicar la situació i no acabar perdent el vol, vaig accedir a la seva reclamació amb una gran ràbia continguda. Després dels resultats històrics obtinguts pel PP a les eleccions generals, en una època de crisi econòmica on als joves se'ns fa especialment difícil d'aconseguir feina, encara més en el meu gremi, i de l'arquitectura, retorno a Lille a l'espera de rebre la notificació de l'esmentat expedient. Vaig ser víctima d'una demostració de prepotència i arrogància que tapava la ignorància i intransigència lingüística del guàrdia civil en qüestió. En qualsevol cas voldria que els responsables policials adequessin aquells que han de ser servidors públics del nostre país.

Festes majors en perill d'extinció

Airi Dordas Perpinyà, Ribes de Freser

Estaven esperant, amb candeletes, ja ha arribat. La crisi ja ha ferit i escapat les festes majors i els seus organitzadors. En alguns llocs, traumàticament. Comença a ser hora de pensar en el 2012, ja sigui per decidir com entrar al nou any o per planificar tot allò que ens agradaria fer durant els següents mesos. Per això, moltes comissions de festes estan escalfant motors per poder arribar a temps a les festes dels seus pobles del pròxim any. Per això, ara és temps de fer volar coloms i després fer-los cabre en un pressupost, normalment ajustat. Aquest any aquest és totalment incert. Els ajuntaments destinen, de totes maneres, partides pressupostàries (més altes, més baixes o iguals que les d'anteriors anys) a aquestes activitats. Però ningú té la certesa que aquestes xifres (tan sols escrites en paper) acabin sent reals. Hi ha por. Així que alguns ajuntaments, veient el possible abisme, s'esperen. D'altres redueixen dràsticament els dies de festa o, simplement, eliminen la celebració. Motors parats: comissions de festes que no concreten res i grups de música sense previsions de feina per a l'estiu dels 2012.

. EN CALENT

La gran mentida de les hipoteques impagades

Roser Benavent, Barcelona

Només cal mirar els balanços de les entitats financeres per veure que els impagaments d'hipoteques per famílies són la xocolata del lloro de la crisi. A prou feines representen l'1% de la morositat. Mentre els promotors, les immobiliàries i els especuladors en general presenten taxes del 15, 20 o 25% de deutes bancaris impagats. Es podria haver articulad, perfectament, una suspensió en el pagament de la hipoteca per les famílies en crisi, o substituir-la temporalment per un lloguer, o buscar mil i una fórmules menys cruels que tirar-les al carrer i a l'infern econòmic de deutes perpetus. I per quatre rals. En

canvi, els promotors, immobiliàries, especuladors, en ser societats mercantils només responen amb les garanties, aconseguint fugir del deute que tenen només amb la pèrdua del bé (una dació), conservant les quantioses fortunes que han atresorat durant aquests anys de disbauxa immobiliària i fent que tota la societat acabi eixugant els seus deutes. Però els governs, de tot signe, volen fer-nos creure que els treballadors que ens quedem a l'atur i no podem pagar la hipoteca som els culpables de la crisi i ens la volen fer pagat tota a nosaltres. Governos d'entabandors al servei de les elits de sempre.

. EDITORIAL

Una 'Maruja' a cada barri, a cada poble

A vui en dia és difícil trobar gent que renunciï a la seva quota de caché personal i davant d'això faci prevaldre la coherència amb la seva trajectòria vital i el compromís amb la justícia social. Hem estat testimonis habituals de com pel sol fet d'aconseguir una foto amb el polític de torn o per un bon grapat de diners de les preuades subvencions, qui més qui menys es sotmet a la genoflexió institucional. És per això que el gest de la Maruja de Nou Barris va sorprendre i va ser tota una glopada d'aire fresc en un context de submissió -que va a menys- a la política d'allò políticament correcte. La Maruja, en coherència amb la seva dilatada trajectòria de lluita, on hi trobem les reunions clandestines a les esglésies, els segrests simbòlics

d'autobusos i les accions directes per a evitar la repressió policial a la lluita del sector de l'automoció, es va atrevir a rebutjar la medalla que pretenia penjar-li al coll l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias. Ho va fer per protestar contra el govern de les retallades, un govern que pretén aniquilar els drets socials que amb molt patiment han anat aconseguint generacions i generacions de treballadors. Són gestos com els de la Maruja els que estan plens d'un valor especial, un valor que ajudaria a impulsar les lluites socials si aquests gestos es multipliquessin en les nostres vides quotidianes, si cadascú de nosaltres renunciés a quelcom individual en pro d'allò col·lectiu, en pro d'una societat més justa i un món millor per a tots i totes.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana volem donar les gràcies a l'Àlex i a la Torna per el material informàtic que ens han regalat per a la redacció, que ens fa falta. Gràcies caga-tions!

D'altra banda, el dissabte passat vam tenir assemblea general de la DIRECTA, al local del carrer Riego. Recordem que aquesta és l'assemblea (en fem quatre durant l'any) on es prenen les decisions importants del col·lectiu que afecten al funcionament ordinari. En aquesta ocasió, s'ha valorat el funcionament de la web i els mecanismes per ajustar els tancaments de la revista en paper que s'han vist trasvalats per l'arribada de la germana virtual, que, com tot nadó, requereix molta atenció i moltes hores de feina.

També volem anunciar que aquesta setmana a Expressions comencem una secció nova que es diu 'Lectures per entendre millor la crisi', en la que ressenyarem llibres sobre l'actual situació econòmica.

Aprofitem per comentar que queden dues directes per acabar l'any, les dels dies 14 i 21 de desembre, ja que la del 28 de desembre no sortirà. Fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

- Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- RECONÈIXEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Afonia

Joan Canela i Barrull
directa@setmanaridirecta.info

Aquesta vegada lliuro el pensament a última hora -amb la vergonya que em fa! - perquè no acabo de trobar tema. Repasso les portades dels diaris, els comentaris al Twitter i els últims números de la DIRECTA en va... manca de temes? Amb la que està caient? Doncs sí!

Ja sé que aquesta és una setmana crucial per a l'euro i -en realitat- per a les restes de l'Euro del benestar, que segurament seran llençades a la foguera del sacrifici del Déu Mercat, i que mai està de més una denúncia de les trampes intel·lectuals dels neoliberals i els seus propagandistes, altrament dits tertulians. O que, donat que ara mateix s'està celebrant la cimera del clima a

Sud Àfrica sense que ningú li dediqui un minut, potser seria el moment de recordar que, amb la crisi, no s'ha acabat el perill del canvi climàtic i que si ens n'oblidem massa potser aviat ja no ens caldrà patir per la supervivència de l'economia sinó de l'espècie humana. O podria fer-me ressò de "l'enèrgica condemna" de les males condicions laborals dels periodistes a Twitter sota l'etiqueta #gratisnotrabajo però sense oferir més solucions que el dret a l'enrabiada virtual. O fins i tot oferir la meua anàlisi dels recenters resultats electorals, ara que en tinc possibilitats i remarcar com ja va sent hora de passar -també en aquest front- de la protesta a la proposta, veient el que els importa als polítics el descrèdit de l'abstenció i el mal que els fan, en canvi, diputats rebels com els

d'Amaiur. Però me n'adono que tot això ja està dit, escrit i rebutat i que, com a mínim entre els nostres lectors, ja és més que sabut i em fa mandra esgargamellar per repetir el que ja sabem.

I no és que m'hagi descregut de la capacitat de transformació del periodisme, no és això, sinó, més aviat, que m'adono que si les nostres paraules no serveixen per canviar la realitat -o no fer-ho tan ràpid com voldríem- no és per una qüestió de manca d'arguments sinó de potència del megàfon. Potser ja va sent hora de posar-hi una mica més que bona voluntat i començar a pensar que ens cal -estratègies, infraestructura, capital, persones- per construir un mitjà amb capacitat contrahegemònica de debò i superar d'una vegada aquesta afonia que ens aclapara.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

...PERQUÈ TOTS VOSALTRES, QUE VALU ESTIRAR MÉS EL BRAC QUE LA MÀNIGA COMPRANT PISOS QUE NO PODIEU PAGAR, PAGANT LES VACANCES A CRÈDIT, ABUSANT DE LA SANITAT PÚBLICA... SÓU ELS CULPABLES DE LA CRISI!

HEU DESFERMAT LA CÒLERA DELS MERCATS I DE LES AGENCIES DE RÀTING, I PER AIXÒ... CREMAREU A L'INFERN!!!

- Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
- El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il.lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Marc Torres Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: teresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Sous de misèria a les universitats | PÀG. 8

Noves agressions a la presó de Ponent | PÀG. 10

La necessitat de reconèixer la SQM | PÀG. 11

Sobresous per dos càrrecs del PSC de Santa Coloma | PÀG. 12

MALLORCA · UNA DISCOTECA DE PALMA VOLIA OFERIR UNA OPERACIÓ DE CIRURGIA ESTÈTICA ENTRE LES ASSISTENTS A UNA FESTA

La pressió política impedeix que es sortegi una operació d'augment de pits

El Govern Balear, l'Institut Balear de la Dona, els col·lectius feministes, les formacions d'esquerres, el Lobby de Dones, el PP i diverses associacions de veïnats s'oposen al sorteig

Ander Zurimendi
redaccio@setmanaridirecta.info

Una discoteca de Palma anunciava, la setmana passada, que sortejaria una operació de cirurgia estètica entre les assistents a una festa, fet que desfermà tot d'una la polèmica al carrer. Les peticions de suspendre el sorteig, titllat de "sexista i denigrant per a la dona", acabaren obligant les organitzadores a recular. La promotora musical Club 25 feia compte de rifar un xec-regal per valor de 4.500 euros. El premi era canviable en "una prestigiosa clínica de Mallorca" per una operació de cirurgia estètica. Tot i que el

Un portaveu de la discoteca diu que sortejar un augment de pits no és "sexista o fet amb mala intenció"

principal reclam de la campanya publicitària és l'augment de pits (amb frases a la web com *treu pit*), les organitzadores matisaven que el xec es podia bescanviar per qualsevol intervenció de cirurgia. Com ara Botox, liposucció, etc.

L'anunci de les intencions de la promotora Club 25, en el marc d'una festa *techno* que finalment tengué lloc aquest dilluns de matí, encengué tot d'una l'alarma roja entre els col·lectius feministes i les formacions d'esquerres.

Pàgina de Facebook que anunciava el sorteig impulsat per la promotora musical Club 25

Els primers que van reaccionar foren els regidors de la coalició PSM-IV-ExM, des de la qual interposaren una denuncia contra el sorteig davant l'Institut Balear de la Dona (IBD). La seva directora, Manuela Messeguer, poques hores més tard, va anunciar que tant l'Institut com el Govern Balear instaven a la suspensió del sorteig. Messeguer reconegué, malgrat tot, que l'IBD no té capacitat jurídica per prohibir el sorteig. Així doncs, anuncià que ja havia informat al Ministeri de Sanitat i havia adreçat còpia a l'Observatori de Publicitat Sexista del propi ministeri.

D'aquesta manera, fins i tot el Partit Popular s'afegia al rebuig contra el sorteig. La consellera d'Afers Socials (àmbit que té les competències en Igualtat), Carmen Castro, també criticà el sorteig. I, com a exemple dels nous temps, ho féu via Twitter.

El sorteig, en tot cas, també rebé el rebuig del PSIB-PSOE, del Lobby de Dones i de diverses associacions de veïnats de Palma. La pressió dels partits i del propi Govern Balear (governat amb majoria absoluta pel Partit Popular) acabaren guanyant el torcebraç iniciat amb la promotora Club 25. Un portaveu d'aquesta empresa, Juan Ro-

selló, acabà anunciant l'horabaixa del dijous 1 de desembre que el sorteig mai no tendria lloc. Igualment, aprofità per criticar el "linxament mediàtic" del qual se sentia víctima la promotora. Evidentment, també negaren que sortejar un augment de pits fos "sexista o fet amb mala intenció".

Fruit de l'onada de crítiques rebudes, Club 25 també hagué de canviar la ubicació de la festa *techno*. Inicialment, havien llogat la sala d'espectacles Es Fogueró; de molta anomenada i molt gran, però acabaren per traslladar-se a la sala Luna, més petita i desconeguda, per por "d'evitar proble-

mes" a Es Fogueró. Així mateix, l'organització tornà els doblers a les dones que ja havien comprat l'entrada de la festa amb dret de participar del sorteig (se n'havien posat 700 a la venda, a un preu de 20 euros).

Finalment hi hagué festa, sí, la mateixa matinada del dilluns 5 de desembre, però sense cap sorteig d'augment de pits.

A València, també recularen

No és el primer pic que una discoteca intenta rifar una operació de cirurgia estètica. La sala Pachá de València ciutat també convocà, el desembre de 2008, la celebració d'una festa sota el lema *Pretty Woman*.

A València, l'any 2008, els propietaris de Pachá s'hagueren de fer enrere un pic que la notícia s'hagué escampat per la ciutat

El premi, anunciat a un cartell amb el lema *Homenatge a la dona*, consistia igualment en una operació d'augment de pits. Els propietaris de Pachá, però, s'hagueren de fer enrere un pic que la notícia s'hagué escampat per València i fins i tot el Partit Popular demanà la seva suspensió.

, així està el pati

CATALUNYA · COBREN UNA QUARTA PART DEL SOU NORMAL I REPRESENTEN UN 49% DEL CONJUNT DE LA PLANTILLA DE LA UB

El professorat associat no vol ser la cara precària de la docència universitària

Javier Borràs
redaccio@setmanaridirecta.info

Fa classes d'assignatures bàsiques als graus de les universitats; és especialista en el seu àmbit i ha superat proves d'accés que ho reconeixen; inverteix hores i hores de recerca en els estudis que imparteix; ha de preparar temaris complets de les matèries que ensenya... Qui és? La contesta habitual seria: el professorat universitari normal, aquell que viu de la seva activitat acadèmica i té la vida establitzada gràcies a això. Si la resposta fos aquesta aniríem errades, ja que la universitat té una altra cara, una cara precària que ha acabat configurant un tipus de professorat que "per un sou miserable" i un futur professional "boirós i utòpic", desenvolupa l'activitat docent d'un professor o professora a temps complet. Es tracta del professorat associat, un grup de docents que assegura que se sent explotat i que forma la base de la universitat actual.

"A la UB, si fas tres assignatures, cobres aproximadament uns 500 euros, si en fas dues, en pots cobrar uns 250"

La universitat exponen en aquest tipus de professorat és la Universitat de Barcelona (UB). Parlem amb dos membres de Plataforma de Professors Associats de la UB, que ens expliquen que la figura del professorat associat inicialment tenia "la funció de fer col·laboracions puntuals amb el professorat fix, ja que es portava algun professional d'un àmbit concret perquè fes algunes classes especialitzades de tant en tant". El problema és que, ara, s'utilitza aquest mateix contracte per a professorat que imparteix assignatures estructurals i que, per tant, representa una peça imprescindible pel bon funcionament dels estudis. Les xifres reforcen la realitat d'aquesta dinàmica. Un 49% del professorat actual de la UB és associat (la llei demana un 51% de professorat a temps complet mínim), encara que, com ens expliquen, "s'està intentant canviar la llei per reduir el percentatge de professors a temps complets obligatoris, cosa que farà augmentar cada cop més la figura del professor associat".

Les retallades van fer que l'estudiantat i el professorat convoquessin la vaga del 17-N

Una de les accions de protesta organitzades pel professorat associat

"A la UB, si fas tres assignatures, cobres aproximadament 500 euros, si en fas dues, en pots cobrar uns 250", expliquen. Comparat amb una professora a temps complet, el professorat associat dedica tres quar-

tes parts del temps del professorat contractat, però cobra menys d'una quarta part del salari del personal contractat. A més, la reducció del 5% del sou també afecta aquest grup, ja que recau sobre tothom que treballi

directament o indirectament a l'administració pública. Els seus contractes no contemplen ni mitja jornada laboral, amb la poca cotització a la Seguretat Social i a l'atur que això implica.

"Dur a terme una altra feina paral·lela a la docent és molt difícil, ja que els horaris i les matèries que fem poden anar canviant cada any segons la conveniència de la facultat", expliquen. Si sumem el sou extremadament baix que reben a la universitat i la dificultat per trobar una feina fixa pels problemes d'horaris, la figura del professorat associat acaba directament relacionada amb el treball precari i les perspectives professionals de molt poc nivell. Això encara és més intens a les facultats on s'imparteixen assignatures amb un enfocament professional cap a la docència, com les humanitats i les ciències socials.

Recerca i futur professional

Un altre dels tractes desiguals que rep el professorat associat és la no cotització del seu treball de recerca i investigació. "No ens paguen per la recerca que fem, però la universitat la utilitza als rànquings d'investigació internacional", expliquen els dos membres, que denuncien la situació d'aprofitament de la universitat, que rep investigació gratuïta, gràcies a la qual podrà obtenir més prestacions i ajudes. "A més, les autoritats universitàries marquen la investigació com el camí per obtenir una plaça de professor a temps complet. Per tant, acabes fent recerca per tenir alguna perspectiva de futur", afegeixen.

Un dels problemes més greus que pateix el col·lectiu del professorat associat és la manca d'un mecanisme legal que els ofereixi un futur millor a la universitat. "Ens diuen que ens dediquem a la recerca amb ganes, que fem com més hores de classe millor, que anem aprenent diferents especialitats per abastar més camps de l'ensenyament... i que potser així aconseguirem una plaça fixa a la universitat. El problema és que el nostre futur no està regit per cap norma legal i, per tant, no tenim cap garantia que algun dia tindrem feina a temps complet", expliquen els dos membres de la plataforma. La incertesa sobre el futur fa que el professorat associat treballi molt, ja que la sensació general és que, com més coses aportis i facis, més possibilitats tens d'aconseguir la desitjada plaça fixa. "Les perspectives són bastant dolentes, ja que tenim companys associats que tenen un currículum extraordinari i una edat considerable i encara estan amb aquest tipus de contracte", remarquen. Malgrat tot, la majoria d'aquest professorat associat "és gent jove que acaba d'arribar a la docència universitària i que està estudiant un doctorat".

> Les docents associades s'associen en plataformes

Aquesta situació, sumada a alguns canvis recents en l'enfocament dels estudis, va fer que el professorat associat s'unís en plataformes conjuntes. Trobem exemples clars en la Plataforma de Professors Associats de la UB i en els Professors Associats de la UPF. Això ha servit

per prendre consciència dins el col·lectiu del professorat associat, tal com ens expliquen els membres de la Plataforma de la UB: "Quan no estàvem organitzats, ens pensàvem que estàvem sols amb els nostres problemes derivats del contracte associat; després de reunir-nos, hem descobert

que hi ha molts companys que estan patint una situació similar". Aquestes agrupacions van participar a la vaga d'universitats del 17-N amb un objectiu ben clar: millorar les seves condicions, però, sobretot, recuperar la seva "dignitat com a formadors i creadors del coneixement universal".

, així està el pati

BARCELONA · PARLEM AMB 'MARUJA', LA DONA QUE HA REBUTJAT LA MEDALLA DE BARCELONA PER LES RETALLADES NEOLIBERALS

“El Trias va donar-me el micro, aquest va ser el seu error”

VÍCTOR BOYER

Lluitadora incansable, dirigent veïnal, comunista. María Ruiz, la 'Maruja' de Nou Barris, es va convertir en la dona del moment a Barcelona el dia 28 de novembre, quan va rebutjar la Medalla d'Honor de la ciutat a la pròpia cara de l'alcalde convergent, Xavier Trias. El motiu del rebuig el trobem en les seves pròpies paraules: “No puc acceptar una medalla d'un govern que està retallant tot allò pel que jo he lluitat i continuaré lluitant”. La gent encara l'atura pel carrer per felicitar-la.

Homera Rosetti
redaccio@setmanaridirecta.info

Quan vas decidir rebutjar la medalla de Barcelona?

Aquesta medalla va ser aprovada l'any passat, però quan van començar amb les fotos i entrevistes, però també amb les retallades, jo vaig començar a donar-hi voltes. Va ser difícil en el moment de l'acte, perquè et fiquen en una sala i et diuen que no pots trencar el protocol. Per tant, vaig haver de cedir, signar al llibre oficial i fer-me les fotos amb l'alcalde... Llavors, va ser quan ell se'm va acostar i em va dir: “Jo, a tu et conec; tu ets una revolucionària”. Després ens van demanar que deixéssim els abrics i les bosses tancades en un armari, però com que jo pensava deixar-me anar, gairebé vaig haver de forcejar amb l'hostessa per quedar-me amb les meves coses. Una vegada al Saló de Cent, tot plegat va ser una mica tens. Tot anava a una velocitat que pensava que no tindria temps. Llavors, em van cridar i jo vaig demanar a l'al-

calde un moment per parlar; i ell va i em dona el micro. Aquest va ser el seu error. I vaig dir el que havia de dir: que no podia acceptar una medalla d'un govern que està retallant tot allò pel que jo he lluitat i continuaré lluitant.

I després de la proesa, que ha circulat ràpidament per Internet, quines reaccions t'has trobat?

La reacció dels mitjans va ser sorprenent. RNE, Ràdio Barcelona, La Ser, Tele 5, La Sexta... i tots els periodistes felicitant-me al final de les entrevistes. Però el més increïble va ser la gent que se m'apropava pel carrer. Ahir mateix, de camí a l'entrevista a Ràdio Barcelona, baixo a Urquinaona i, en sortir del metro, veig quatre o cinc xavals que em criden i em pregunten: “Tu no ets Maruja?” Jo responc: “Sí”. I ells em diuen: “Et felicitem. Quins collons tens!”. Després, a punt d'entrar a la ràdio, un senyor em diu: “Així es fa!”. Ja de tornada al metro, una senyora em pregunta si sóc la que he rebutjat la medalla i em diu: “Doncs enhorabona”. I tot així.

Aleshores, al teu barri, a Nou Barris, deu haver estat increïble...

Surto al carrer a comprar i puc trigar una eternitat. Tothom em vol felicitar. Al forn, al bar, a la fruiteria. M'he quedat sorpresa. Si hi ha tant descontent, per què no es mou la gent?

Surto al carrer i tothom em vol felicitar. Al forn, al bar, a la fruiteria. Si hi ha tant descontent, per què no es mou la gent?

Al llibre que recull tots els guardonats amb la medalla d'aquest any, recorden la militància anarquista del teu pare, però no diuen que tu portes tota la vida al PSUC. Sí, és cert. El meu pare, durant la guerra, es va afiliar a la CNT. Més tard va entrar al PSUC; i jo, després. El meu pare es va escapar de la presó després de dotze anys i va viure amb papers falsos fins a l'amnistia. La meva mare va estar vuit anys a la presó. Van esperar

que em tingués a mi, amb dinou anys, per tancar-la. I la meva àvia li va llevar el pit a la meva tia, que tenia tretze mesos, per donar-me'l a mi, perquè jo acabava de néixer i ho necessitava més. I així em va criar la meva àvia.

Has comentat que vas viure moments de tensió al Saló de Cent en el moment del rebuig de la medalla. Però tu ja has viscut moltes lluites i moments tensos a la teva vida.

Uí sí... Ja en democràcia, vam raptar dos autobusos, un d'ells a Torre Baró, perquè l'Ajuntament es negava a posar autobusos per a les 2.000 persones que vivien allà. Vam organitzar una assemblea de veïns a Torre Baró -sobretot dones i nens- i quan l'autobús va arribar al final del trajecte, a la plaça Llucmajor, vam dir al conductor que havia de continuar fins a Torre Baró. Aleshores li vaig dir: “Doncs, si tu no pots portar-lo, ja el porto jo”. Així, finalment, vam aconseguir convèncer-lo i vam demostrar que era viable que l'autobús pugés. Una vegada a la plaça de Torre Baró vam convocar els mitjans i es van fer ressò del tema. De vegades encara passejo per allà i em diuen: “Mira, la que va raptar l'autobús”. I també has viscut la repressió al cos... Sí, fins i tot em van trencar les cervicals durant la lluita pels Blocs

Fantasma. Nosaltres reclamàvem habitatges dignes per als veïns i la Guàrdia Urbana ens va reprimir. A mi em van trencar les cervicals i, amb un altre veí, ens van acabar tancant. L'altre, pobre, com plorava... Perquè era la primera vegada que el detenien i ens havien ficat en una cel·la amb uns altres dos que tenien el *mono*. Caminaven tota l'estona molt de pressa i es donaven cops de cap contra la paret. L'altre veí no parava de plorar i un dels del *mono* li deia: “I tu per què plores? Jo t'he fet alguna cosa? Jo t'he pegat?”. I jo li deia: “Calla, xaval, que encara tornarem a cobrar aquí”.

Però pots una de les lluites més importants on vas participar va ser la tancada de 300 dones i mainada de treballadors acomiadats per la (Nissan) Motor Ibèrica a l'església de Sant Andreu l'any 1978.

Sí, va ser quan van acomiadar 1.800 persones. Ens manifestàvem amb les jaquetes de Motor Ibèrica cada dia per la Rambla; anàvem a les portes de la fàbrica cada dia perquè no entressin a treballar. Així, vam anar aglutinant, aglutinant, fins que ens

“Si tens un convenciment, si vius les injustícies, no et canses mai de lluitar”

vam reunir a l'església del meu barri i vam decidir, com a darrera opció, tancar-nos; i vam aguantar 28 dies. De les 300 persones, entre dones i nens, l'única organitzada políticament era jo. A la tarda fèiem assemblees i una dona anava a l'assemblea de treballadors per estar en contacte amb ells. Quan la lluita ja es començava a esgotar, vam decidir provocar una mica. Ens havien denunciat per portar les jaquetes de Motor Ibèrica sense treballar per l'empresa i, un dia, ens vam posar despullades de cintura cap amunt amb la jaqueta a sobre. Quan va arribar la policia per desallotjar-nos, va i ens ordena: “Treguin-se les jaquetes!”. I ens vam quedar en tetes... i de seguida: “Posin-se les jaquetes”. Hi havia una dona gran amb unes tetes enormes... Imagina... Va ser tota una experiència!

Després de tantes lluites, no estàs cansada?

No. Si tens un convenciment, si vius les injustícies, no et canses mai.

Gràcies, Maruja.

, així està el pati

LLEIDA · REPRESSIÓ

Denuncien noves agressions al Centre Penitenciari de Ponent

Directa Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Juancar Santana, pres al Centre Penitenciari de Ponent, segueix la campanya Presó-Tortura des del mes de setembre, fet que ha comportat el seu internament al mòdul del Departament Especial de Règim Tancat (DERP) i mesures estrictes d'aïllament. Des de l'inici de la seva vinculació a la campanya, el pres ha patit diverses agressions físiques, que ja han estat denunciades. El 24 d'octubre, un grup de persones van acompanyar l'advocada als jutjats de vigilància penitenciària i als jutjats penals de Lleida per comprovar l'estat de les denúncies tramitades i van comprovar que encara restaven immòbils. El Grup de Suport de Presos i Preses en Lluita de Ponent reitera la manca de transparència informativa que impera en les instàncies judicials, ja que no s'ha volgut rebre l'advocada en presència de les membres del col·lectiu.

Un dels quatre afectats del CP de Ponent va ser traslladat a aquest centre des del CP Brians II com a represàlia i tots ells tenen les comunicacions intervingudes amb l'apartat de correus del Grup de Suport de Presos i Preses en Lluita de Ponent.

El col·lectiu esmentat fa un seguiment actiu i exhaustiu de la situació dels quatre presos del CP Ponent. A través de concentracions el dia 1 de cada mes a la plaça de la Paeria de Lleida, coincidint amb el dia de dejuni de les preses que segueixen la campanya, fan visible la situació d'aquestes persones al carrer. A l'Estat espanyol, gairebé 60 persones preses segueixen la campanya de denúncia de les tortures i els maltractaments que pateix el col·lectiu de gent reclusa.

Aquesta mobilització és fruit d'un procés de reflexió sobre campanyes anteriors en l'àmbit de la lluita antipenitenciària, amb l'objectiu de "superar antics errors i potenciar l'experiència d'anteriors iniciatives". Alguns exemples són la campanya contra el règim FIES (1999-2002) i contra les penes de llarga durada (2007-2008). Una de les prioritats d'aquesta nova mobilització és que "el discurs superi el gueto i que sigui rebut i acceptat per una gran part de la població". Per altra banda, afirmem que intentaran garantir la cobertura legal a totes les persones preses involucrades per evitar "que aquestes agressions i represàlies quedin en l'oblit".

GARROTXA · EL CONSELL COMARCAL DESESTIMA LES 87 AL·LEGACIONS AL PROJECTE QUE S'HAN PRESENTAT

S'oposen a la planta de triatge de deixalles

El 91% de les 280 persones que van votar a la consulta popular organitzada pel veïnat es van mostrar en contra del projecte

Oscar Romero
redaccio@setmanaridirecta.info

El projecte de la Planta de Triage de Deixalles de la Garrotxa que es vol construir a Sant Jaume de Llierca avança sense escoltar ningú. Tot i l'oposició del consistori del municipi afectat i d'una plataforma veïnal, el Consell Comarcal de la Garrotxa va aprovar, el mes d'octubre, l'Avanç del Pla de la Planta de Triage i el seu emplaçament: la finca de Can Coma de Baix, al pla de Politger. La indolència administrativa ratlla l'escàndol:

El veïnat de Sant Jaume de Llierca ha recollit 880 signatures contra la planta i ha organitzat una consulta popular

totes les al·legacions al projecte -un total de 87, promogudes per particulars, col·lectius i advocades- van ser desestimades. El Departament de Governació va denegar la sol·licitud de l'Ajuntament de Sant Jaume de Llierca per fer una consulta sobre la ubicació de la planta. El veïnat, però, va voler dir-hi la seva i va organitzar una consulta popular el mes de gener passat: el 91% de les 280 votants es van mostrar en contra del pro-

Al pla de Politger, es vol ubicar la Planta de Triage de Deixalles de la Garrotxa

jecte. També es van recollir 880 signatures contra la planta, que es van lliurar al Consell Comarcal de la Garrotxa. Actualment, la plataforma opositora estudia la presentació d'un recurs contenciós-administratiu.

"Ni a Sant Jaume ni enlloc" NYMBY és un acrònim anglès que significa *Not In My Back Yard* (no al meu pati del darrere) i que va ser creat pel secretari de Medi Ambient britànic al gabinet de Margaret Thatcher, Nicholas Ridley, per descriure la reacció de la població contra el projecte de reforma del sistema de ferrocarrils. Un NIMBY seria aquell fenomen en què un grup de ciutadanes s'oposa a la construcció d'un equipament o infraestructura per l'impacte que suposa sobre l'entorn on viuen. És a dir, que es qües-

nat no llença les deixalles a uns contenidors que romanen a la via pública de forma permanent, sinó que les diverses fraccions de residus -orgànica, rebuig o envasos- són recollides directament a la porta de l'habitatge d'acord amb un calendari preestablert. Els avantatges del porta a porta són, segons les seves defensores, una major consciència en la producció de residus, una separació de residus més eficient, l'eliminació de contenidors i males olors i una reducció de despesa energètica. Visser creu que la recollida porta a porta, combinada amb una planta de triatge petita, seria una "possible solució". El projecte inicial de la planta preveu la construcció d'un edifici de nou metres d'alçada que ocupi tres hectàrees. El seu cost seria de tretze milions d'euros i serviria per processar 40.000 tones de deixalles cada any. "Creiem que la planta també servirà per reciclar residus d'altres comarques", afirma Visser.

Acampada reivindicativa

L'obcecació del consell comarcal no ha aconseguit aturar, fins ara, les accions de protesta. A mitjans de novembre, es van precintat de forma simbòlica els terrenys on s'ha d'ubicar la futura planta. El cap de setmana dels dies 3 i 4 de desembre, es va fer una acampada reivindicativa promoguda per les veïnes al pla del Politger. El dissabte a la tarda, va tenir lloc una xerrada on es va parlar de residus i reciclatge, que va comptar amb la presència de diferents col·lectius, entre ells, Maulets, CNT i l'assemblea d'indignades d'Olot.

El projecte inicial preveu un edifici de nou metres d'alçada que ocuparà tres hectàrees, que costarà tretze milions i que processarà 40.000 tones de deixalles cada any

L'alcalde de Sant Jaume, Ferran Puig, i el president del Centre per a la Sostenibilitat Territorial, Àlex Casademunt, també van participar en el debat. Una altra de les activitats programades durant l'acampada va ser un mercat d'intercanvi. De cara al futur, la plataforma veïnal no descarta noves accions contra el projecte de la planta de triatge, com per exemple, fer talls de carreteres.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · EL MINISTERI DE SANITAT PRESENTA UN DOCUMENT PER FACILITAR LA DIAGNOSI DE LA INTOLERÀNCIA ALS QUÍMICS

La Sensibilitat Química Múltiple encara no està reconeguda oficialment

El Ministeri de Sanitat espanyol ha publicat el 'document de consens' sobre Sensibilitat Química Múltiple (SQM). Tot i que fonts governamentals el presenten com el primer document destinat a contribuir a un major coneixement de la malaltia, de la seva diagnosi i del seu abordatge, el text no comporta el reconeixement oficial de la malaltia. L'Organització Mundial de la Salut (OMS) encara no l'ha inclosa a la Classificació Internacional de Malalties (CIM) i, a diferència de països com Alemanya, Àustria i el Japó, l'Estat espanyol tampoc ha fet ús de la seva sobirania pel reconeixement oficial de la SQM.

Gemma Garcia
redaccio@setmanaridirecta.info

La Sensibilitat Química Múltiple (SQM) és una malaltia adquirida, crònica i no psicològica, que consisteix en la pèrdua de tolerància a agents químics diversos, però comuns, com productes de neteja, ambientadors, medicaments o perfums. Els efectes també són múltiples. Des d'una fatiga extrema, irritació de les mucoses i problemes respiratoris, fins a nàusees, vertigen o baixada de tensió. Es coneix des dels anys 50, però avui dia encara no ha estat reconeguda com a tal per l'OMS, malgrat que existeixen més de 100 articles científics que recolzen la seva base fisiològica. Fins i tot el Parlament Europeu la contempla dins el nombre creixent de malalties vinculades a factors mediambientals.

Segons estudis publicats per l'Hospital Clínic de Barcelona, pot arribar a afectar, en diferent grau, fins el 12% de la població. En canvi, el *document de consens* estima una prevalença del 0,2% al 4%. A Catalunya, hi ha uns quants centenars de casos detectats, però podrien ser

milers, perquè no existeixen xifres oficials. Les dones són qui més la pateix. El text considera que cal atendre "les condicions socioeconòmiques i experiències vitals diferents", entre dones i homes, "com a factors que poden estar a la base de l'aparició i el desenvolupament de la malaltia". Per identificar els factors, afegeix, "resulta fonamental que l'enfocament de gènere s'incorpori a la investigació".

El personal sanitari no pot facilitar les baixes i les invalideses

Col·lectius de persones afectades com l'Associació De Persones Afectades Per Productes Químics i Radiacions Ambientals (APQUIRA) valoren positivament el document, però puntualitzen que encara s'han de fer moltes passes. La més important és el reconeixement oficial de la malaltia. Només si la SQM s'incorpora a la Classificació Internacional de Malalties (CIM) passaria a estar codificada als ordinadors de la xar-

DAVID PALMA

La SQM obliga les persones afectades a portar mascareta per minimitzar els símptomes

xa de salut i permetria que el personal sanitari facilités les baixes i les invalideses.

El doctor Pablo Arnold, que ha participat en la confecció del document, celebra que situï la malaltia en el camp d'*allò real*, perquè "el costum de titllar els pacients de simuladors o constructors mentals dels símptomes ha fet molt de mal". El document, però, no descarta els factors psicològics i psiquiàtrics com a origen de la malaltia, uns factors que les associacions d'afectades sempre han rebutjat.

Malaltia professional

Moltes persones afectades han adquirit la malaltia arran d'exposicions puntuals o continuades a productes químics a la feina. Sovint, víctimes de fumigacions o dissolvents. El Col·lectiu Ronda va aconseguir la primera sentència que reconeixia l'origen professional d'un cas de SQM. Precisament, un apartat del document defineix la SQM com a "malaltia professional", però omet que no està reconeguda com a tal, fet que dificulta el cobrament d'indemnitzacions.

Tot i l'existència del document, les associacions i les especialistes continuen reclamant el reconeixement oficial de la malaltia, l'única manera de garantir els drets de les persones afectades. És el mateix que reclamen les persones que pateixen electro-sensibilitat, intolerància a les radiacions electromagnètiques. Tot i que el Ministeri espanyol de Sanitat fa referència a les persones electrosensibles, aquestes encara no han merescut ni un *document de consens*.

BARCELONA · L'ENTITAT FINANCERA CONTROLA GRAN PART DE LES ACCIONS D'EMPRESSES ESPANYOLES RELACIONADES AMB L'ENERGIA

300 ecologistes denuncien la gran banca amb una acció a la seu central de La Caixa

Un grup de persones penja una pancarta que denuncia les activitats de La Caixa

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Més de 300 activistes van participar, el diumenge 4 de desembre, en una acció contra el poder financer de la gran banca. Els grups ecologistes van desplegar tres pancartes a la façana principal del gratacels que acull la seu central de La Caixa, a l'avinguda Diagonal de Barcelona. L'acció es va fer aprofitant que, durant el cap de setmana, es feia el cinquè Congrés Confederat dels diferents grups integrats a Ecologistes en Acció al Prat de Llobregat. La protesta va voler denunciar l'enorme acumulació de poder polític i econòmic en mans del

sector bancari. Un dels participants va recordar que els bancs són una part fonamental dels mercats que avui estan dictant "sense cap mena

També han denunciat la privatització de les caixes d'estalvi amb "la complicitat de tots els partits polítics"

de remordiment i sense dissimular massa, les polítiques públiques que s'executen des dels governs". En l'àmbit de la sostenibilitat, cal dir

que La Caixa controla gran part de les accions d'empreses espanyoles transnacionals de gran rellevància en el sector energètic, de l'aigua o de les infraestructures, "amb polítiques ambientals i socials molt agressives". A l'Amèrica llatina i a l'Àfrica, destaquen pels seus efectes: Agbar, Repsol, Gas Natural-Fenosa o Abertis. L'altre eix de denúncia va ser la privatització de les caixes d'estalvi amb "la complicitat de tots els partits polítics". D'aquesta manera, s'acaba perdent el poc control públic del sistema bancari i existeix el risc que, a curt termini, es cancel·li l'obra social de les caixes, ja que la gestió es farà només sota criteri de la rendibilitat econòmica.

, així està el pati

BARCELONÈS · HAURIEN ESTAT ATORGATS A DOS CÀRRECS DEL PSC

Presumptes irregularitats per sobresous a l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet

Directa Barcelonès Nord

barcelonesnord@setmanaridirecta.info

Unes suposades irregularitats han destapat el cobrament de sobresous a l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet. Aquest haurien estat atorgats a l'ex primer tinent d'alcalde del govern de Bartomeu Muñoz (PSC) i, al final de la darrera legislatura amb Núria Parlón (PSC) -després de l'esclat del cas Pretòria-, a l'actual assessor d'alcaldia, Joan Carles Mas i Bassa (PSC). La suposada irregularitat hauria estat executada per l'excalde Bartomeu Muñoz per tal que el seu primer tinent d'alcalde pogués compatibilitzar dos sous públics: el de regidor i tinent d'alcalde de l'Ajuntament i el de president del Consell Comarcal del Barcelonès. Els fets es remunten a l'any 2003, quan es va atorgar a Joan Carles Mas i Bassa el càrrec de tinent d'alcalde de Recursos Interns, Promoció Econòmica i Comerç, amb dedicació exclusiva, durant el ple municipal de 10 de juliol de 2003. El 7 d'agost del mateix any, Mas i Bassa va ser escollit, també, president del Consell Comarcal del Barcelonès. El mateix dia de la seva elecció com a president, l'aleshores alcalde Bartomeu Muñoz, ara imputat al cas Pretòria, a través d'un decret d'alcaldia, esmenta que "els dos càrrecs són compatibles" i modifica el règim de dedicació a Mas i

A l'esquerra, l'actual alcaldessa de Santa Coloma, Núria Parlón. A la dreta, Joan Carles Mas apareix acompanyat per l'antic alcalde de la ciutat, Bartomeu Muñoz (centre)

Bassa, que passa a ser parcial, però, se li mantenen les retribucions assignades. La possible irregularitat per sobresous s'esdevé en el moment que, segons el Règim d'Incompatibilitats del Personal al Servei de les Administracions Públiques, s'indica que els membres de les corporacions locals que desenvolupin càrrecs retribuïts amb dedicació exclusiva no poden percebre dos sous, sinó només un dels dos.

Denúncia per irregularitats

Els fets explicats anteriorment van ser portats a la fiscalia per Gent de Gramenet -grup representat al consistori amb dues regidores a l'oposició des del 22 de maig- el dia 29 de

novembre. El col·lectiu ha conegut i ha tingut accés a diferents documents que revelen "certes pràctiques o irregularitats comeses entre els anys 2002 i 2003 per part de membres que formaven part del govern municipal". Un altre dels fets destacats és l'aprovació, per part del ple del consell comarcal, de la modificació del sistema retributiu per la presidència en dietes. Es dona el cas que la suma de les dietes assoleix la mateixa quantitat que la retribució per dedicació parcial, que arriba a la xifra de 27.000 euros. La denúncia evidencia que, presumptament, "els acords van ser presos de manera arbitrària i amb l'única finalitat de mantenir la retribució del president i tinent d'alcalde".

Possibles implicats

Els fets denunciats, podrien implicar tres persones: Joan Carles Mas i Bassa (antic primer tinent d'alcalde, del PSC), Bartomeu Muñoz (excalde del PSC) i el secretari general del consistori en aquell moment, com a persona que ratifica els decrets. La denúncia esmenta que Bartomeu Muñoz presenta el decret d'alcaldia el mateix dia que Mas i Bassa és nomenat president del consell comarcal (el 7 d'agost de 2003); un decret que també ha de ser signat pel secretari general -que segons la revisió feta per aquesta corresponsalia seria un secretari substitut, accidental, del qual fins ara no hem sabut el nom. Es dona el cas que, a

través d'un altre document del 3 d'octubre de 2003, es deixen els canvis sense efecte, sense haver estat ratificat pel plenari municipal. El document indica que "no és necessari canviar el règim de dedicació" de Mas i Bassa, que havia passat d'exclusiva a parcial. Joan Carles Mas i Bassa, que és regidor des de l'anomenada transició democràtica i fill del que va ser secretari de l'Ajuntament franquista, s'ha posat en contacte amb diferents mitjans de comunicació com *El Punt/Avui* i *El Mundo* un cop feta pública la denúncia i, abans que aquests publicassin les informacions, ha negat qualsevol irregularitat i ha dit que el decret mai no es va aplicar.

BARCELONA · MANIFESTA QUE NO ES VA MOSTRAR CAP ORDRE JUDICIAL I QUE ELS AGENTS NO DUIEN CAP IDENTIFICACIÓ VISIBLE

Amnistia Internacional investiga el desallotjament policial de l'edifici 18-N

Jesús Rodríguez

redaccio@setmanaridirecta.info

Les entitats que donen suport al projecte d'habitatge 18-N van anunciar en una roda de premsa -a les portes de la Ciutat de la Justícia- que Amnistia Internacional ha obert una investigació per aclarir els fets ocorreguts durant el desallotjament de l'edifici el dia 30 de novembre. Ferran Aguiló, en nom de l'Assemblea de Barri de Sants, va recordar la voluntat d'autogestió del dret a l'habitatge davant la passivitat de les administracions. També va enumerar les mentides que es van poder escoltar en boca dels responsables policials del barri i es va reafirmar en la idea que l'ocupació de

l'edifici del carrer Hostafrancs 3 només va ser una de les accions i que el procés de conscienciació que acompanya el projecte continuarà endavant tot i el desallotjament. Tanmateix, va explicar que, a la mateixa hora que es feia la roda de premsa davant la seu central de la justícia catalana, el veïnat de Palma lliurava el manifest de denúncia a la seu de l'empresa immobiliària Nyala 2006 SL, propietària de la finca i principal instigadora del procés judicial, amb oficines centrals a la capital de les Illes Balears. Amnistia Internacional fonamenta la seva investigació en el fet que es va desallotjar de matinada, sense mostrar cap ordre judicial i amb agents que no duïen cap identificació visible,

A la roda de premsa es va informar d'una investigació per part d'Amnistia Internacional

tal com contempla la llei. A la roda de premsa, també hi van intervenir Ada Colau en nom de la PAH i Jordi Falcó i Lluís Rabell en nom del Centre Social de Sants i la FAVB respectivament. Per últim, es van poder sentir les paraules d'Arantxa, una de les mares residents a l'edifici, que va denunciar les mentides difoses per l'intendent dels Mossos de Sants, Jordi Garcia, quan va afirmar que, a l'edifici 18N, no hi vivia cap família. Arantxa va afegir que li semblava un "despropòsit irracional" el fet que Nyala 2006 ara estigui pagant 4.800 euros en sous de guardes de seguretat que custodien la finca del carrer Hostafrancs 3, quan abans, amb les famílies a dins, la despesa per a la constructora era zero.

MIRALLS **Oihana Barrios**

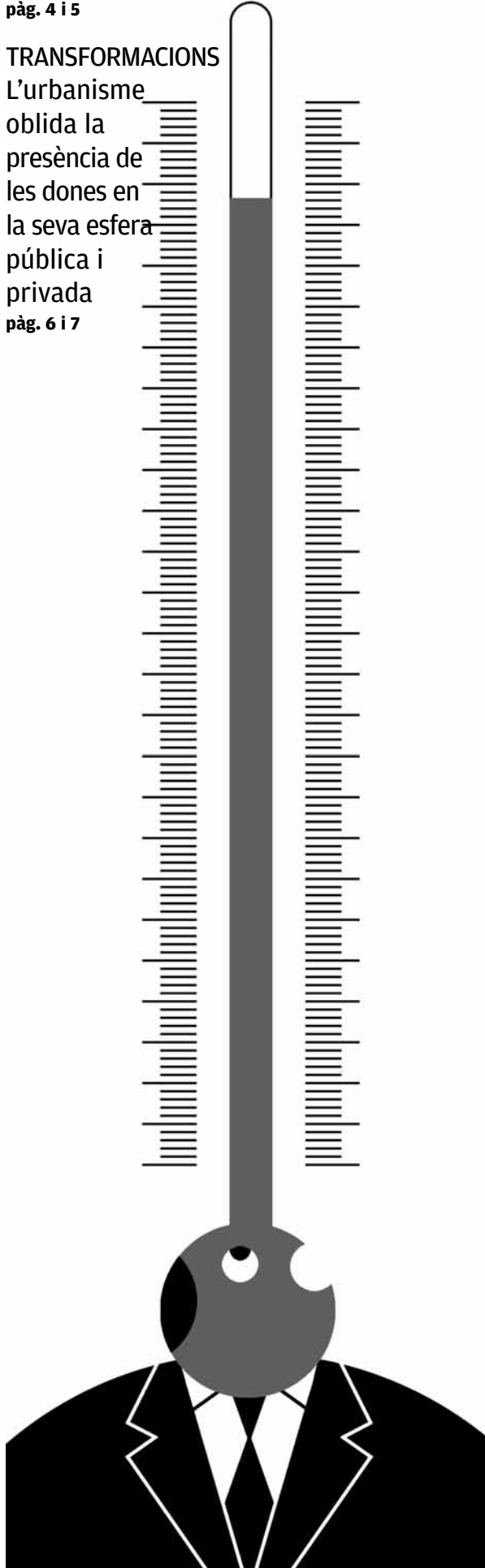
“Els presoners bascos s'utilitzen com a laboratori per provar mesures amb les quals endurir el sistema penitenciari”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

L'urbanisme oblidada la presència de les dones en la seva esfera pública i privada

pàg. 6 i 7

Des-propòsits de carboni

Una economia baixa en carboni és una economia climàticament sana però, per assolir-la, cal una democràcia que encara no existeix: la democràcia ambiental i la justícia climàtica. Tot indica que les males notícies sobre el clima s'acumulen i deixar-ho per després de la crisi seria tan estúpid com creure que la feina de cavar la nostra pròpia fossa té sentit. En el context de la Cimera internacional del clima a Durban (Sud-àfrica) i la fira Smart City Expo a Barcelona, repassem què s'està fent -i què no s'està fent- des de Catalunya, Barcelona, les empreses i la ciutadania per reduir les emissions de carboni.

Jordi Bigues. Observatori Climàtic
Amb la col·laboració de
Jordi Panyella i Mar Carrera
afons@setmanaridirecta.info

Fa un parell d'anys, amb motiu de la celebració a Barcelona de l'última reunió prèvia a la Cimera Mundial del Clima a Copenhaguen, l'organització internacional 350.org i l'Observatori Climàtic van proposar a l'Ajuntament de Barcelona un pla d'acció i mobilització cívica per rebre els milers de delegades que s'havien de concentrar al palau firal de l'Hospitalet. La proposta era despertar la ciutadania amb un concert a la plaça Catalunya amb motiu del Dia Mundial d'Acció Climàtica del dissabte 24 d'octubre de 2009. A més, per aconseguir una apagada contundent a les 8 del vespre, es proposava el repartiment d'espelmes als mercats municipals, un concert del carilló del palau de la Generalitat i el toc de les campanes de la catedral, tal com s'havia fet amb les campanes de la catedral de València a les portes de l'apagada de 2007.

Barcelona: de la manca de propòsits als despropòsits

Per fer-ho possible, calia la complicitat de l'Ajuntament, però l'equip d'Imma Mayol es va negar a donar suport a la iniciativa. Per 350.org, va quedar clar que rebre turisme de congressos té interès, però no en té comprometre's amb el clima.

Després de la negativa, les iniciatives ecologistes van patir els entrebancs polítics i administratius de l'Ajuntament. Una timbalada alternativa al concert de la plaça de Catalunya no va poder recórrer la Rambla tal com estava previst i tan sols es va poder fer a la porta del Centre d'Art Santa Mònica, on tenien lloc les jornades de l'Observatori Climàtic. Els càrrecs responsables de Medi Ambient fins i tot van amenaçar de prohibir l'entrada a Barcelona d'una caravana de vehicles electrosolars procedents de Sabadell i de suspendre la timbalada de 350.org, tot al·legant un problema de contaminació acústica.

Les sessions de l'Observatori Climàtic van arribar a estar en perill arran de les pressions directes de Mayol sobre la Universitat Politècnica de Bar-

celona, l'entitat que organitzava les sessions. Hi van participar una quinzena de persones expertes dels Països Catalans, entre les quals hi havia Josep Enric Llebrot, actualment secretari de Medi Ambient i Sostenibilitat de la Generalitat i aleshores coordinador de l'estudi sobre el canvi climàtic a Catalunya.

Propòsit d'esmena

La petició ecologista feta en aquelles jornades de fa dos anys va ser que Barcelona reduís decididament les seves emissions de Gasos amb Efecte d'Hivernacle (GEH), concretament, un 40% respecte a les emissions de l'any 1990 abans de l'any 2020. A Europa, el 60% de les emissions de GEH es generen directament a les ciutats on viu el 75% de la població i es consumeix el 80% de l'energia.

— *“Catalunya té tres centrals nuclears i, si fos un país independent, el seu tractament seria assimilable al de l'Estat francès, que té assignat un 0% d'increment de les emissions”*

— El 40% és molt o poc? Amsterdam vol convertir-se en la ciutat europea més sostenible i eficient climàticament reduint les emissions de la ciutat un 40% l'any 2025. Per fer-ho, Amsterdam Smart City reuneix l'Ajuntament, les empreses de diferents sectors i les associacions ciutadanes per impulsar el compromís climàtic associat a la innovació i a la participació cívica. A principis de juny de 2009, es van posar en funcionament diferents comissions de treball sobre sostenibilitat, vida social, espais públics i mobilitat.

Des dels anys 90, les emissions de diòxid de carboni d'Amsterdam han crescut significativament i, si això no s'atura, l'any 2025, les emissions de la ciutat més important dels Països Baixos arribarien a ser un 30% més elevades que les de 1990. La meta és reduir-

les un 40%. L'empresa elèctrica que subministra quasi tres milions d'usuàries s'ha implicat en aquest objectiu. Així, els edificis tindran sistemes de gestió energètica, a la recerca de l'eficiència i l'estalvi. L'aparador d'aquests objectius és l'avinguda Utrechtstraat, que s'anomenarà el carrer del clima i comptarà amb una il·luminació més sostenible. Aquest carrer no és de cap barri, sinó la via central de la ciutat d'Amsterdam, és a dir, el passeig de Gràcia dels Països Baixos.

Aquesta és, potser, la diferència entre una ciutat moderna com Amsterdam i una ciutat contemporània com Barcelona. Ara que ve Nadal, s'escau la repetició de les tres efes del fum, fum, fum. Fum de la contaminació atmosfèrica que supera els límits de la Unió Europea i l'Organització Mundial de la Salut. Fum de les emissions de gasos amb efecte d'hivernacle que no baixen als nivells del compromís de Kyoto -i ni tan sols hi ha un compromís concret de reducció. I, sobretot, el fum de les paraules i els compromisos buits.

Mentre a Amsterdam preparen el carrer del clima, aquí es fa una nit especial de compres al passeig de Gràcia. *The Shopping Night Barcelona*, celebrada el 30 de novembre, va aconseguir el doble d'establiments que l'any passat: 90 botigues que, coincidint amb l'encesca de l'enllumenat de Nadal, van obrir fins a mitjanit per satisfer els neguits del consum. Tal com cita el consistori a la web, és una "experiència de shopping i estil de vida".

Per festejar el compromís amb la Cimera de Durban, s'ha optat per mirar cap al futur i seguir l'exemple de Qatar, la seu de l'any vinent. Així, la pista del gel que ocupa l'espai on la gent del 15-M va ser *escalfada*, la plaça de Catalunya, simbolitza el compromís solitari, però, solidari de Barcelona.

El pla de millora energètica de Barcelona (PMEB), aprovat l'any 2002 amb el suport de tots els grups municipals, contemplava un pla d'acció que havia d'aconseguir la reducció d'un 20% dels GEH i el 4% d'estalvi del

consum d'energia l'any 2010. Quin és el balanç del PMEB? Segons fonts municipals, l'Ajuntament no disposa de dades comparatives actuals. El 2007, l'estat d'execució dels projectes (en energia, educació, estalvi...) del PMEB estava al 54% i una cinquena part dels projectes no serien assolibles el 2010 per diferents raons. Les mateixes fonts, però, asseguren que, el 2008, s'estaven complint alguns dels objectius marcats per al període 2002-2010: no superar les tres tones/*per capita* d'emissions de Gasos Efecte Hivernacle o aconseguir el creixement de l'energia solar tèrmica i fotovoltaica.

J.P. MOCZULSKI

Les tímides mesures de suport a l'estalvi elèctric a través de l'aprofitament de l'escalfor amb sistemes termosolars contrasten amb el modern bombardeig fetitxista d'alguns edificis a Barcelona qualificats com els 'edificis del futur'

L'any 2010, es va aprovar com a mesura de govern el nou Pla d'Energia, Canvi climàtic i Qualitat de l'aire de Barcelona (PECQB) 2010-2020, que en aquests moments s'està actualitzant. La redacció del nou pla PECQB es va iniciar precisament el 2008, quan l'Ajuntament va entrar a formar part del Pacte d'alcaldes i alcaldesses de la Unió Europea, un pacte que es proposa la reducció del 20% de les emissions de gasos amb efecte hivernacle l'any 2020.

Tot i aquests intents, les emissions de Barcelona, lluny de reduir-se, es multipliquen amb l'energia d'importació i, sobretot, amb les noves centrals de cycle combinat. La nova central de cycle combinat de gas natural, amb una potència de 850 megawatts (MW), del port de Barcelona comporta un augment significatiu de les emissions de GEH. Si se sumen les tres tèrmiques de Sant Adrià del Besòs, amb 1.678 MW de potència, la potència de gene-

ració elèctrica arriba a 2.528 MW en menys de quatre quilòmetres de franja litoral barcelonina.

En tot cas, si el model no és Amsterdam, també es pot prendre Londres. Allà, deu districtes han rebut ajut econòmic per fer barris baixos en carboni. Quan hi haurà una dieta barcelonina baixa en carboni? Les tímides mesures de suport a l'estalvi elèctric a través de l'aprofitament de l'escalfor amb sistemes termosolars contrasten amb el modern bombardeig fetitxista d'alguns edificis qualificats com "els edificis del futur". Costosa domòtica, nul·la transparència dels costos ambientals del procés d'edificació, total ocultació de l'impacte climàtic...

La setmana passada hauria estat un moment escaient per anunciar compromisos. Per un costat, l'inici de la Cimera de l'ONU sobre Canvi Climàtic a Durban, per l'altre, la celebració de la Fira Smart City Expo. A les jornades, sota el rutilant nom de World Congress, no es va connectar l'Smart City amb els pactes d'alcaldes o la xarxa de ciutats pel clima de la qual formen part Barcelona, Alacant, Girona, Lleida, Mataró, Perpinyà, Tarragona i València... D'això, en diuen treballar sense xarxa, fer l'equilibrista en una única direcció i sobre un cable insostenible. Així, els conferenciant potents (Braungart, Pauli, Rifkin...) es

presenten envoltats de directius d'empreses i donen cobertura al *greenwashing* de les companyies necessitades de maquillatge verd. Tot elèctric, res de contenció, fum insostenible... el camí més bo i més ràpid per electrocutar-nos. Barcelona, una ciutat intel·ligent? Potser, sempre que els fets substituïxin els fums.

Catalunya: ni nord enllà ni sud per qui

Les institucions catalanes no tenen l'obligació directa de complir el protocol de Kyoto; cap deure legal, però sí un compromís moral i polític, si volen actuar com un país europeu i no volen quedar desendollats dels progressos d'altres països del continent en relació a l'eficiència, les energies renovables i l'abandonament de l'energia nuclear.

El protocol de Kyoto pretén reduir les emissions de diòxid de carboni i GEH dels estats que el 1990 eren els emissors més importants i que van signar el protocol (Estats Units i Canadà no ho van fer). Aquesta reducció a Europa es reparteix segons el grau de desenvolupament dels estats membres de la Unió Europea. Al territori de l'Estat espanyol, en el seu conjunt, poden pujar fins un 15% el 2012. La pujada, any rere any, ha estat espectacular i ha superat el 15, el 30 i el 50%. Curiosament, la caiguda de les emissions i la nova aportació de les energies renovables permetran complir Kyoto, a resultes de la crisi. Si les emissions generades per les centrals tèrmiques de carbó d'importació es tanquessin, el compliment seria molt més gran, però això voldria dir una acció de govern decidida a favor dels compromisos ambientals.

S'ha dit que Catalunya també compleix el protocol de Kyoto. L'any 1990, les emissions de diòxid de carboni equivalents de referència eren 39.603 milions de tones i ara són (dades de 2009) 50.029 milions de tones. És a dir, han augmentat un 26,3%, tot i que les dades de 2010 i 2011 reduiran aquest creixement.

Com hem dit, l'Estat podia incrementar fins un 15% les seves emissions el 2012. Però Catalunya té tres centrals nuclears i, si fos un país independent, el seu tractament no seria el de l'Estat espanyol: seria assimilable al de l'Estat francès, que té assignat un 0% d'increment de les emissions. És a dir, Catalunya hauria d'estabilitzar les seves emissions de 1990, però les ha

La pista de gel de plaça catalunya és un bon exemple del model contaminant dominant

Robert Bonet

Les optimistes diuen que tot el que no es faci no es farà i que és una oportunitat per redreçar el nostre estil de vida i un sistema ineficient i explotador de producció

incrementades un 26,3% fins el 2009, prop de 10.500 milions de tones per sobre. Aquestes xifres són útils per valorar la importància del propòsit de reducció de 5,3 milions de tones anuals de CO2 fins al 2012, adoptat pel govern tripartit a proposta d'ICV l'octubre de 2008 com a compromís per complir Kyoto.

L'altre compromís europeu és el famós 20/20/20 pel 2020. Un 20 per reduir els GHI un 20% l'any 2020; un altre 20 per augmentar l'eficiència energètica un 20% -l'Estat espanyol ocupa el penúltim lloc en eficiència en el rànquing de l'Agència Internacional de l'Energia-, i finalment un 20 per la fita d'aconseguir un 20% d'abastiment amb energies renovables.

El març de 2011, el govern de la Generalitat va encarregar un nou Pla de l'Energia de Catalunya 2012-2020. Si el nou pla no es posa les piles, el -20/-20/-20% pel 2020 serà el +40/-2/-4% pel 2020: un augment del 40% de les emissions, una reducció del 2% en millora de l'eficiència energètica i un 4% en energies renovables. Fa falta, doncs, un nou model energètic que funcioni com un estímul per a la millora ambiental.

El principal parany del nostre país és la gran dependència exterior de combustibles fòssils (petroli, gas, carbó i urani), fet que podria arruïnar els esforços en competitivitat. Mentre Alemanya, Suïssa i Bèlgica planifiquen el tancament de les nuclears, l'esborrany del pla de l'energia no contempla la substitució de les nuclears el 2020, any en què acaben les autoritzacions de funcionament.

Si no es té present el metabolisme energètic de Catalunya i no s'adopten fites ambicioses i vinculants, ni tan sols les de la Unió Europea, el desgovern i la inestabilitat econòmica i ambiental estan garantits. Es diu i es repeteix que el temps del petroli barat s'ha acabat, però no es fa res rellevant per deixar de dependre'n. Potser és un negoci per algunes companyies elèctriques, però acabarem sent un país "de pandereta", en paraules del president Mas.

El clima no està en venda

Fa dos anys, la campanya El clima no està en venda va organitzar una manifestació el 31 d'octubre a Barcelona amb motiu de la celebració de última ronda de negociacions prèvies a la Cimera del clima de desembre de 2009 a Copenhagen. La campanya també va publicar un suplement especial a la DIRECTA. Ara sembla que no s'ha fet res sobre la nova Cimera del clima de Durban -si més no al carrer-, de la mateixa manera que tampoc no es va fer res davant la Cimera del clima de l'any passat, la de Cancun. Amb la crisi, el moviment associatiu ecologista ha perdut pistonada i la capacitat de mantenir estructures de campanyes. En tot cas, com molt bé deia el suplement, "una persona de Catalunya emet més del triple de diòxid de carboni que una de xinesa i deu vegades més que una d'Índia". Una dada per reflexionar.

Els acords voluntaris: gimnàstica climàtica

Nombroses veus aboguen per un canvi de model de vida per poder solucionar el conflicte d'arrel -
Mara

Què poden fer les organitzacions per reduir els gasos d'efecte hivernacle? L'agost de 2010, es va presentar el Programa d'Acords Voluntaris per a la reducció de les emissions de GEH, una iniciativa de l'Oficina Catalana del Canvi Climàtic adreçada a empreses, entitats i institucions. Es tracta que les companyies es comprometin voluntàriament a fer el seguiment de les seves emissions i a establir mesures, ja que, a Catalunya, només 183 instal·lacions estan obligades per la directiva del règim de comerç d'emissions de CO2 a presentar un informe anualment. En

aquell moment, la Generalitat confiava que els acords voluntaris podrien contribuir a la reducció anual de 590.000 tones de CO2 fins el 2012.

Un any i quatre mesos des d'aquell anunci, només 23 empreses i organitzacions formen part dels acords. Una part important de totes elles es dediquen a serveis relacionats amb el medi ambient o el transport (per exemple, Transports de Barcelona SA), però també s'hi inclouen algunes institucions de la Generalitat i de la Universitat de Girona. El programa fixa tres passos a les entitats, talment com si

seguissin un entrenament gimnàstic: 1, fer un inventari; 2, plantejar mesures correctores, i 3, implantar-les. Si bé la gran majoria estan en fase de plantejament de mesures, LaVola o AMBIENS ja han fet un pas més en la implementació.

La planta de processament avícola SADA és una empresa d'alimentació que ha inventariat els gasos d'efecte hivernacle que genera de forma directa i indirecta, unes 3.200 tones de CO2 equivalent el 2010. Per reduir aquest volum, s'han proposat algunes accions (transport, combustibles, etc.): modificar l'enllumenat interior, automatitzar les neveres per evitar pèrdues de temperatura o bé fer una formació de conducció eficient al personal transportista.

L'empresa de comunicació El Tinter SAL, amb un volum de CO2 més reduït -el 2010 va generar 49 tones de CO2 equivalent-, també forma part d'aquestes 23 empreses que han subscrit els acords voluntaris. En una primera fase, ja van instal·lar comptadors per separat per detectar d'on venien les emissions de carboni. "La refrigeració i l'aire condicionat són els centres de consum més importants", assegura Àngel Panyella, gerent d'El Tinter. Ara, han previst una sèrie de mesures a les instal·lacions per pal·liar-ho. El Tinter és, a més d'una de les 300 empreses EMAS que hi ha a Catalunya, una eina voluntària de gestió per a empreses i altres organitzacions que permet avaluar, millorar i donar a conèixer el seu comportament ambiental.

I jo, què puc fer?

La cimera de Copenhagen va esdevindre un fracàs a l'hora d'arribar a solucions globals -
Olivier Morin

Les emissions de diòxid de carboni no són la malaltia, són un termòmetre del nostre temps per mesurar l'impacte climàtic. Si en l'àmbit global són 390

parts per milió (ppm), a hores d'ara, caldria no haver superat els 350 ppm. Pertorbar el cicle global del carboni semblava impossible, però la minsa

contribució humana és la que ha desequilibrat el clima terrestre. La gent més pessimista diu que, fem el que fem, arribem tard. La més optimista, que tot el que no es faci, no es farà i que és una oportunitat per redreçar el nostre estil de vida i un sistema ineficient i explotador de producció. I l'escèptica no creu que l'acció humana pugui redreçar-se i pensa que formem part d'una roda que no pot fer res més que estibar-se. Tan sols la gent estúpida nega el canvi climàtic, o hi està a sou i, a l'estupidesa, hi suma el cinisme.

L'acció individual és necessària, permet mesurar l'impacte del nostre estil de vida. Es pot fer servir una calculadora de carboni, es pot reduir l'impacte i dir: "Prefereixo ser part de la solució més que del problema". Si més no, per justícia climàtica, reconèixer que tenim un deute de carboni i que els països empobrits en paguen les factures.

Oihana Barrios:

“La venjança guia el tracte sobre e

Des que s'aplica la política de dispersió, prop de vint militants basques han mort a causa de malalties contretes durant el seu pas per la presó. Una xacra contra la qual lluita Jaiki Hadi (*posar-se dempeus*, en èuscar) a través del seu equip de professionals. Gràcies a aquesta plataforma, formada per una quarantena de professionals de la medicina i de la psicologia, es combaten les mancances d'un sistema penitenciari que s'acarnissa especialment contra el col·lectiu de persones recluses condemnades per la seva presumpta vinculació a ETA. Les direccions dels centres sotmeten aquestes persones a restriccions que atempten contra els drets humans més elementals, a resultes de les quals un 25% pateixen algun trastorn físic o psíquic i el 6% (prop de 45), alguna malaltia greu. Així ho explica la navarresa, psicopedagoga i portaveu de Jaiki Hadi, Oihana Barrios, per qui la pressió popular ha aconseguit pal·liar la impunitat amb què l'Estat converteix la gent presonera en moneda de canvi del conflicte basc. Amb tot i això, la vida dels reclusos i les recluses continua sent una assignatura pendent per un sistema penitenciari que, a parer d' Oihana Barrios, se sosté en el càstig i en la venjança política.

Àlex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

En quin context sorgeix Jaiki Hadi?

Té el seu origen a principis de la dècada de 1990, quan un grup de metges va entrar a les presons per respondre davant la manca de drets que pateixen els reclusos, que tot i ser una situació que els afecta a tots, colpeja en particular els polítics bascos, tant pel règim de confinament com per la dificultat de seguir un tractament mèdic adequat. Aquest grup va aconse-

—
“A vegades els funcionaris desoeixen les nostres indicacions o, pitjor encara, mediquen el pres amb fàrmacs que agreugen la seva salut”
—

guir coses, però molt minses.

Amb quins obstacles es va trobar?

La majoria no rebien el permís per atendre els presos com a metges de confiança, d'aquí que optessin per fer-ho a través de la quota a la qual tenen dret els metges de capçalera. Gràcies a això, el col·lectiu va créixer fins a estructurar-se segons el tipus de malaltia (física i psíquica) que s'adquireix a les presons. A més, dues psicòlogues van decidir abordar els efectes de les tortures sofertes pels presoners a les cel·les o durant la incomunicació. Actualment, Jaiki Hadi el formem 40 professionals que, des d'una òptica multidisciplinària, tractem les

malalties i busquem els suports per poder millorar el coneixement i la tasca de denúncia.

Els déficits del sistema penitenciari són més lesius per al col·lectiu basc?

Hem de considerar la presó com un sistema dominant que restringeix drets bàsics; la seva existència està concebuda més per reprimir que no pas per acompanyar la persona cap a la seva rehabilitació. A partir d'aquí, destaca l'aïllament, que en alguns casos es perllonga fins als deu anys i que les Nacions Unides considera una tortura si sobrepasa els quinze dies. També és molt cruel la doctrina Parot (doctrina 197/2006), coneguda per la decisió del Tribunal Suprem de rebutjar l'excarceració per les recluses que no han complert la condemna íntegra, ja siguin 30 o més anys de presó. Aquesta pena capital de *facto* sol aplicar-se quan el presoner

està a punt de quedar en llibertat, amb el cop psicològic que això suposa.

Quins altres càstigs afegirieu?

La dispersió juga un paper importantíssim. No només perquè aïlla el reclus, també perquè infringeix un dany al seu entorn més proper. Tot plegat s'ha perfeccionat mitjançant les amenaces, els abusos físics, els escorcolls, la restricció de les persones que poden fer visites al pres o la possibilitat d'anul·lar la visita abans que els familiars o amics entrin a veure'l. A banda que les visites només s'autoritzen els dijous, fet que perjudica els familiars —que han de demanar permís a la feina— i el mateix reclus, que ho viu amb més angoixa i nerviosisme. En general, els presoners bascos s'utilitzen com a laboratori per provar mesures amb les quals endurir el sistema penitenciari, d'acord amb els criteris polítics de cada moment.

“Is presoners polítics bascos”

No s'han produït millores en el tracte humà?

Es va introduir els vis-a-vis, però això contrasta amb les pautes que s'emparen en circulars. Així, per exemple, cada 60 dies s'obliga a traslladar els presos i les preses a un altre mòdul o centre penitenciari, la qual cosa els impedeix establir llaços de confiança amb els seus nous companys. L'aïllament, doncs, es produeix tant de portes enfora com dins el mateix recinte penitenciari.

— *“L'aïllament es perllonga fins als deu anys, tot i que les Nacions Unides el considera una tortura si sobrepassa els quinze dies”*

També se les priva de desenvolupar activitats socials...

Abans podien cursar estudis, però, amb la fi dels acords amb la UNED i la Universitat del País Basc, van perdre el tutor que les ajudava a l'hora dels exàmens. Aquest sistema ha desaparegut i també la possibilitat de rebre llibres si abans no passen pel control dels funcionaris o d'exhibir símbols relacionats amb la identitat basca. Els diaris amb prou feines entren a la presó i, a més de paquets amb material, s'intervenent totes les visites, que s'enregistren i durant les quals està prohibit parlar èuscar.

S'allunya la reclusa de la seva realitat social?

Se li imposen restriccions emparades en noves lleis, com el fet que, si un metge vol hospitalitzar un pres perquè l'operin o perquè es faci proves, ha de tenir el permís del director mèdic, que al seu torn depèn del director del centre. Per tant, tot es decideix a partir del criteri de la presó, que avantposa el principi de seguretat a qualsevol altra consideració, cosa que ha causat la mort d'alguns presos per suïcidi o per malalties que, tractades a temps, s'haurien guarit.

Destacarieu altres perjudicis lligats al model penitenciari?

La manca de salubritat i una dieta molt deficitària, amb poca fruita, verdura ni aliments adaptats als presoners amb problemes de metabolisme. En el cas d'un pres que és macrobiòtic, vam trigar un any a rebre els complementos de soja. Sense oblidar els problemes de vista per l'escàs camp de visió o la dificultat de discernir els colors, a més dels problemes dentals i els danys dermatològics derivats d'un règim que els deixa quatre hores exposats al sol sense cap protecció. Tot plegat afavoreix l'aparició de malalties i, de resultes de la desesperació, trastorns mentals que requereixen una atenció permanent.

— *“A vegades els funcionaris desoeeixen les nostres indicacions o, pitjor encara, mediquen el pres amb fàrmacs que agreugen la seva salut”*

En un dels vostres informes, afirmeu que les presons sobremediquen la població reclusa per aplacar-la. No controleu els tractaments?

A vegades, els metges i infermers de la presó desoeeixen les nostres indicacions i no subministren les medicines. O pitjor encara: com que són els únics autoritzats per fer les revisions, mediquen el pres amb fàrmacs que agreugen la seva salut. No és estrany, doncs, que molts acabin per desconfiar de l'assistència mèdica. I és que, darrere dels càstigs, hi ha la intenció política d'anul·lar la persona.

En quines demandes us centràrieu?

Sense retocar la legislació, es podria avançar molt: fer que estiguin a centres propers al seu lloc de residència, que facin lli-

vitats encarades a la seva rehabilitació o, com preveu l'article 80.4 del Codi Penal, ser excarcerats en cas de malaltia greu o incurable. Malauradament, però, els preceptes s'han endurit amb una clara orientació política, com el fet que, per acollir-se a l'article 92, que preveu la posada en llibertat una vegada complertes les tres quartes parts de la condemna, el presoner hagi de firmar el penediment. Un document de 35 punts que, a més d'obligar-lo a penedir-se de tota l'activitat d'ETA —hi estigui involucrat o no—, només persegueix carregar-li un estigma social absolutament cruel i injust. Al capdavant, la venjança guia el tracte sobre els presoners polítics bascos.

A les presons franceses, la situació és similar?

No hi ha un greuge especial pels presoners polítics, més enllà dels entrebancs per rebre atenció mèdica de confiança. L'única diferenciació és que tenen més dificultats per accedir a publicacions i per rebre visites, la qual cosa només s'explica per raons polítiques, de la mateixa manera que el règim preventiu es pot allargar fins als cinc anys. En general, però, les diferències són mínimes.

Quina estratègia es pot seguir per pal·liar aquests greuges?

Hem d'intensificar l'ajuda psicològica, ja que les condicions han empitjorat per l'enduriment de la política penitenciària. I, d'altra banda, cal insistir en la mobilització social perquè la població prengui consciència de la vulneració dels drets que té lloc a les presons.

Confia que el nou context marcat per la fi d'ETA suposi un alleugeriment per a la gent reclusa?

És complicat. D'una banda, viuen amb il·lusió que el procés actual —al qual es van sumar a través de la firma dels Acords de Gernika— acabi amb l'excerceració. Però, d'altra banda, senten que l'acarnissament continua i que els canvis, quan n'hi ha, són imperceptibles. És frustrant veure que tot està supeditat a la dinàmica política; d'aquí que sigui necessari donar eines als presoners i a la població en general per saber interpretar i afrontar aquest moment. Ens falta molt per avançar.

“Cal ajudar les persones excarcerades a reconstruir la seva identitat”

Entre els col·lectius de risc, mostreu una cura especial pel jovent reclus. És així?

Els darrers anys, hi ha hagut desenes de detinguts durant operacions policials. Molts han necessitat ajuda, ja sigui per les tortures patides o perquè no entenen que se'ls empresoni per haver mantingut una activitat política pública. Els és molt difícil assimilar-ho.

Les dones també en surten perjudicades?

Les afecta si tenen malalties greus, com ara càncer de mama, pel qual han de fer tractament i, a més, sofrir les

pèssimes condicions de la presó; o a l'instant que volen ser mares, ja que els posen molts obstacles per estar amb la parella i per criar els seus fills.

Quan el pres o la presa surt en llibertat, quin tipus d'acompanyament feu?

L'ajudem a reubicar-se, tant a nivell laboral com en relació a les coses que abans l'envoltaven. Per això hem creat Herrera Taldea, que, a més d'apropar els reclusos excarcerats perquè reconstrueixin la seva identitat, els assessora en la tramitació de papers i en qualsevol cosa que puguin necessitar.

FOTOGRAFIES:
Alex Romaguera

Arquitectura amb gènere: per una ciutat inclusiva

L'urbanisme està concebut des d'una òptica masculina que oblidava la presència de les dones en la seva esfera pública i privada. Ni els espais comunitaris s'adeqüen a les seves necessitats ni tampoc els pisos faciliten que hi puguin actuar si no és exercint un rol determinat que limita la seva autonomia. Per

desconstruir aquest model excoent i discriminatori, han aparegut iniciatives com el Col·lectiu Punt 6, a través del qual es difon la necessitat de repensar les ciutats perquè, en la seva planificació a petita i a gran escala, tinguin en compte la seva diversitat cultural i de gènere.

Moltes ciutats no tenen present la perspectiva de gènere en la seva planificació

-
Arxiu

Pocs emplaçaments fan referència al paper de les dones en les conquestes socials

-
Col·lectiu Punt 6

Àlex Romaguera
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

A la falda del Danubi, enmig d'un mar de boscos centenaris, s'aixeca la majestuosa Viena, símbol de qualitat de vida entre les urbs occidentals. Amb una població no superior als 1,8 milions d'habitants, la capital d'Àustria s'ha convertit en referent per la seva gestió harmònica dels carrers, les places i els serveis públics, que presumeixen d'una varietat d'ofertes culturals i educatives extraordinària. Però també, des de fa un temps, per incorporar la perspectiva de gènere en la seva planificació urbanística, gràcies a la iniciativa Fair Shared City: Gender Mainstreaming Planning Strategy in Vienna (Ciutat compartida equitativament: estratègia de planificació amb transversalització de gènere a Viena).

A través d'aquest projecte, diversos parcs comunitaris han estat rediseñats tenint en compte les necessitats de les dones i dels infants. Alguns dels criteris aplicats, que contemplen tots els nivells de planificació, són la il·luminació dels recintes i dels seus entorns, la visibilitat adaptada a l'àrea, l'existència d'espais de jocs multifuncionals propers a les cases adjacents i les estratificacions del terreny perquè s'hi puguin desenvolupar jornades esportives, de lleure i de descans.

Viena és un mirall pels sectors partidaris d'un urbanisme respectuós amb la diversitat cultural i de gènere. I també ho són altres ciutats que, sense el

volum demogràfic de la capital austríaca, són coherents amb aquest nou paradigma que busca l'equitat en l'ús dels espais públics.

Sense anar més lluny, els últims anys, Girona ha desenvolupat mesures que proporcionen aquesta dimensió que permet que tots els col·lectius es puguin desenvolupar sense sentir-se exclòs. A iniciativa del consistori anterior, es van definir diferents paràmetres, com ara fixar espais de joc infantil a menys de 500 metres per a totes les persones i a un màxim de deu minuts a peu. Altres reformes van ser connectar aquests recintes amb les escoles, les zones de passeig o els serveis que donen respostes a la gent, amb un mobiliari ajustat a les necessitats quotidianes del jovent, les dones, les persones grans o qualsevol que tingui una mo-

-
La inseguretat de les dones no es limita als obstacles per bellugar-se per la ciutat, també al seu estigma d'objecte sexual

-
bilitat reduïda.

També cal citar el cas de Zwolle, Holanda, un barri dissenyat per dones el 1992 que, amb el suport de l'administració local, va adoptar criteris des d'una òptica de gènere. Allí, s'ha desenvolupat una barreja d'habitatges, treball i activitats dins l'àrea residencial, mentre que els parcs disposen d'una

il·luminació adequada i d'enllaços amb la resta de parcs de la ciutat. Així mateix, les plantes dels habitatges són flexibles perquè es puguin dedicar a centres compartits de cura i a altres usos.

Murs estructurals

En general, però, les dones encara es troben amb nombrosos obstacles per bellugar-se i interactuar amb normalitat dins de les ciutats. Una colla d'entrebancs que es localitzen en el disseny de l'espai públic, dels equipaments, dels habitatges o de la mobilitat, però també en la seva participació i la seva seguretat.

La clau, expliquen les expertes en l'àmbit de l'urbanisme, és generar un entorn per trencar l'aïllament, ja sigui creant edificis amb plantes visibles a ulls del carrer o amb equipaments oberts i inserits a l'espai públic.

Un aïllament que també cal superar amb infraestructures o serveis que ajudin a alliberar la dona perquè pugui dur a terme activitats públiques. En aquest sentit, l'aparició de les llars d'infants, als anys 70, va ajudar a garantir una cura comunitat de la canalla i a treure la dona del seu enclaustrament social. En canvi, però, els horaris dels equipaments continuen sense estar coordinats amb les seves tasques productives. Els horaris dels transports públics tampoc s'ajusten a les seves necessitats, ja que no tenen en compte el seu desplaçament per acompanyar la mainada i les persones grans o per anar a comprar. Unes funcions que, tal com denunciïn algunes entitats, es consi-

deren "no obligatòries", però en realitat són imprescindibles en la vida quotidiana.

El decalatge d'aquest sistema amb les dedicacions de la dona demostra, per elles, que la ciutat no contempla la perspectiva de gènere. I també escasseja el nomenclator referit a dones que s'han distingit per la seva contribució als valors democràtics i a les llibertats, cosa que accentua la seva invisibilitat en l'imaginari col·lectiu. Actualment, tan sols entre el 8 i el 10% dels carrers i places dels municipis catalans estan dedicats a alguna dona.

Trencant l'aïllament

Pel que fa a la disposició de l'espai, els handicaps també són notables. Primer perquè, a l'hora de resoldre les barres arquitectòniques, no s'analitza que la dona es desplaça amb el carret de la compra o que belluga alguna persona amb cadira de rodes. Una accessibilitat que també implica la percepció de seguretat i d'autonomia, respecte a la qual els entrebancs no només són físics –la manca de llum, de passos de vianants o de carrers ben senyalitzats–, sinó també elements de tipus social.

En l'actual societat de consum, la dona és víctima d'una mirada sexualitzada i és convertida en objecte de desig, tal com es desprèn dels canons que transmet la publicitat inserida a nombrosos suports del paisatge urbà. "D'aquí la necessitat de desconstruir aquest element que és font d'inseguretat i de violència cap a elles", diuen des del Col·lectiu Punt 6. Per a aquesta entitat,

PARLEM AMB ROSER CASANOVAS I SARA ORTIZ, MEMBRES DEL COL·LECTIU PUNT 6

“Amb noves relacions construirem nous espais”

Robert Bonet

Què vol dir tenir perspectiva de gènere en l'urbanisme?

Posar l'èmfasi en el fet que cada persona no utilitza l'espai de la mateixa manera, tant per raons culturals com per les oportunitats que té de fer-ho, ja que molts dels espais no estan pensats per a les dones ni per a altres segments de població que interactuen a

la ciutat. L'aparent neutralitat en la seva planificació no existeix, sinó que té un clar posicionament polític. S'ha plantejat –sobretot– en clau d'un home de classe mitjana blanc i amb cert poder adquisitiu.

Quan es comença a bastir aquest pensament?

Apareix amb les avantguardes de

principis del segle XX, que repensen la ciutat, amb Le Corbusier com a gran figura. Amb la imposició de la reducció de la vida a un *zoning* limitat al descans, a l'oci i al treball, s'ha discriminat la dona. I això passa perquè, per a ella, no són estrictament dormitoris, sinó espais on passa moltes hores fent activitats tan productives com repro-

ductives, que encara suporta en un 70%.

Les ciutats s'han dissenyat sense tenir presents els itineraris de la gent que hi habita?

Fins i tot s'obvia en la construcció dels edificis o dels pisos. Els espais reproduïen les jerarquies i el *modus vivendi* masculinitzat que arrosseguem des de la Revolució Industrial. La cuina està separada d'un menjador on la resta de persones esperen rebre el menjar de qui es troba davant dels fogons. I passa el mateix amb el cicle de la roba, del qual ningú no es fa càrrec fins que obre l'armari i se la troba plegada. La majoria de les llars estan pensades per persones que no s'hi dediquen, ja que bé s'ha de rentar, penjar, plegar i emmagatzemar en algun lloc. Aquestes i altres coses indiquen que l'habitatge no està contemplat perquè l'engranatge reproductiu funcioni.

Com hi pot contribuir el Col·lectiu Punt 6?

Es tracta d'incidir, des d'una òptica més integral, en el fet que cal entendre que els nous espais es construeixen a partir de crear noves relacions. Parlem d'un entorn quotidià participatiu i inclusiu i de fer efectiu el dret de la ciutat. En definitiva, construir les ciutats considerant la composició diversa de la societat actual i buscant la màxima participació dels diferents col·lectius que l'habiten per determinar les necessitats de la vida quotidiana.

en la mesura que la dona se senti vinculada a la vida col·lectiva –tal com garanteixen els projectes desenvolupats a Viena, Girona o Zwolle–, la seva participació i la seva seguretat creixeran. Un nou paradigma pel qual l'entitat treballa des de fa anys al costat d'altres moviments dedicats a repensar les ciutats, els barris i les arquitectures per afavorir una vida sense discriminacions de cap mena.

Viena, Girona o Zwolle són referents d'aquest nou paradigma que busca l'equitat en l'ús dels espais públics

Des del Col·lectiu Punt 6, format per arquitectes, sociòlogues i altres professionals, la visió de gènere significa “incorporar la quotidianitat com a

eix de qualsevol actuació urbanística”. Una prioritat per la qual, asseguren, és necessari valoritzar i visibilitzar el coneixement que té la dona del seu àmbit quotidià, fer-la participar en jornades i recorreguts pels seus circuits habituals o intercanviar experiències amb altres dones del seu entorn. “I això inclou processos participatius i extensos en el seu abast”, apunten. D'aquesta manera –segons aquest col·lectiu batejat en al·lusió al sisè punt de la llei de barris, que parla de la perspectiva de gènere en les polítiques locals–, les dones poden desprendre's de la seva vulnerabilitat i esdevenir subjectes de canvi. Però, per això, diuen, cal ampliar el diàleg amb les administracions, els marcs de debat per a les dones i la reivindicació d'aquest urbanisme més social i democràtic. Fruit de la labor persistent d'aquesta i d'altres entitats, cada vegada més ciutats comencen a revisar els seus fonaments per incorporar la perspectiva de gènere com a factor clau en totes les seves polítiques.

Recorregut organitzat pel Col·lectiu Punt 6 per exigir entorns inclusius

El perfil baix de la campanya

FOTOGRAFIA: Robert Bonet

Rajoy va iniciar la campanya electoral a Catalunya el 3 de novembre a Castelldefels, un dels ajuntaments catalans que governa el PP des de les últimes eleccions municipals. No estava sol: el van rebre amb una bona escridassada l'assemblea d'indignades de Castelldefels i d'altres municipis del Baix Llobregat, sindicalistes i altres col·lectius. Era un avís de la campanya que arribava, de perfil baix, caracteritzada pel desinterès i la nul·la capacitat de presentar propostes de la classe política.

El fet que als mitjans no es discuteix ni es debat res és ben conegut i acceptat. I pel que fa a les rodes de premsa, fins i tot ja no s'accepten preguntes, no fos cas que alguna cosa sortís del guió. En l'època de la interactivitat i la comunicació multidireccional, resulta que els missatges de campanya van en una única direcció i sense opció de rebot: per a aquest viatge, millor penjar el comunicat al web i punt.

A la televisió, allò important dels debats en directe ja no es produeix durant la seva celebració. Ara, té lloc abans: la

curiositat consisteix a veure quins candidats tenen el dret de participar-hi —més de dos ja és multitud i no és bo per a l'audiència, asseguruen les grans cadenes—, com es distribueixen els minuts per temes i com es vestirà cada candidat. Al final, les corbates s'emporten més minuts d'atenció per part dels comentaristes que no pas les propostes, llegides una per una com si es tractés d'un menú de restaurant de menjar ràpid en la seva versió reduïda.

Pel que fa a les tan aclamades campanyes 2.0, el rebombori de les xarxes socials és un buit que no s'omple amb quatre comentaris fora de to, dignes dels millors temps de Pajares i Estesó. Amb campanyes tant controlades i allunyades dels problemes del carrer, no és gens estrany que algú intenti interactuar de veritat amb els polítics darrere del cordó policial, esquerdat per un home que ha aconseguit passar desapercbut momentàniament, en posició reflexiva, però que endevina el que li caurà a sobre.

Carles Masia

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

CiU retalla i 'Valor afegit' ho justifica

Xavi Martí

El programa del Canal 33 especialitzat en economia *Valor afegit* va emetre, el 22 de novembre, un reportatge titulat "Cap a on va la sanitat?", que va ser presentat amb els subtítols: "Més enllà de les retallades per complir amb el dèficit, què s'ha de fer per racionalitzar les despeses i mantenir el model actual? S'ha d'introduir el copagament? Com s'ho fan, en altres països europeus?". Després de visionar el reportatge, tenies la sensació que *Valor afegit* justificava les retallades a la sanitat a través l'enfocament triat.

El primer que cal destacar és que les periodistes del programa van parlar amb sis fonts d'informació, cinc de les quals manifestaven que caldria aplicar retallades i

ajustaments i només una hi posava pegues. El degà de la UPF, Vicen-te Ortú, aposta per les retallades i recomana que la gent "es desplaçi més per anar a l'hospital"; la directora de la Unió Catalana d'Hospitals, Helena Ris, diu que "molta gent fa un ús inadequat del sistema"; la secretària de Salut de la Generalitat, Roser Fernández, justifica la xarxa privada i indica que cal "canviar la cultura de treball als centres sanitaris"; el vicepresident del Col·legi de Metges de Catalunya, Jaume Padrós, aposta per pujar els impostos sobre l'alcohol i el tabac per finançar la sanitat i diu que és positiu que els professionals sanitaris gestionin els CAP. Finalment, el director del CAP Sardenya Barcelona, Jaume Sellarès, també defensa els centres amb autonomia de gestió. L'única veu

discordant és la de la secretària general de CCOO, Carme Navarro, que denuncia que les retallades afectaran "la gent amb menys recursos". El segon que cal manifestar és que el reportatge de *Valor*

afegit també es fixa en les formes de copagament que ja s'apliquen a Itàlia, l'Estat francès, Alemanya, Suècia i Portugal.

En aquest moment del vídeo, la veu en off s'acompanya d'imatges

de ninots de Playmobil fan de metges i de personal sanitari (un recurs que sembla que s'utilitzi per suavitzar el que s'està dient i per despersonalitzar les pacients reals) i només es parla del que paguen les persones quan es visiten o són ingressades als hospitals d'aquests països de la UE, però no es fa referència a l'afectació que tindria el copagament en la gent que no disposa de recursos econòmics, que es troba a l'atur o que cobra pensions.

A "Cap a on va la sanitat?", tampoc no es parla de les llistes d'espera que estan provocant les retallades, dels problemes de desplaçament que tenen moltes ciutadanes que volen ser visitades o de la gran quantitat de protestes que estan omplint els carrers dels nostres pobles i ciutats.

PREMSA

'El País' atribueix la resistència al desallotjament de l'edifici d'Hostafrancs a una delació

Alfonso López Rojo

Una de les tècniques habituals de *desinformació* a la premsa escrita consisteix a tractar la notícia com una narració d'intriga, en comptes d'informar del fet tal com es mereix. Un exemple d'aquesta qüestió és la informació que va publicar *El País* -edició *Cataluña* de l'1 de desembre- de la resistència al desallotjament de l'edifici que es va ocupar el 18 de novembre al carrer Hostafrancs de Barcelona, en el marc de la campanya De la indignació a l'acció. Sota els titulars *El*

desalojo 'secreto' de los Mossos i El misterioso soplo del desalojo de la calle de Hostafrancs, la notícia, desglossada en dues pàgines i signada pel periodista R. Carranco, abunda de forma anecdòtica en les dificultats per saber de quin manera les persones que van afrontar la resistència al desallotjament es van assabentar d'una operació que la policia manté que era "secreta".

Davant d'un fet tan inexplicable, el periodista conclou, sense més, que es tracta d'un "soplo"... I, per curar-se amb salut, acaba el seu article afirmant que "no és la

primera vegada que els indignats saben per endavant com actuarà la policia. El 27 de maig, durant l'operació de neteja de la plaça de Catalunya, quan els Mossos d'Esquadra van arribar, els acampats feia una hora que els esperaven".

No deu ser més aviat que, a aquelles alçades, les persones que participaven a l'acampada de Barcelona ja feia dotze dies que estaven acampades i esperaven -amb el seu ànim de resistència- que es produís una acció policial represora en qualsevol moment? Informar o desinformar, aquesta és la qüestió.

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.

Postgrau en economia
cooperativa

5a edició 2012

+ info

aposta

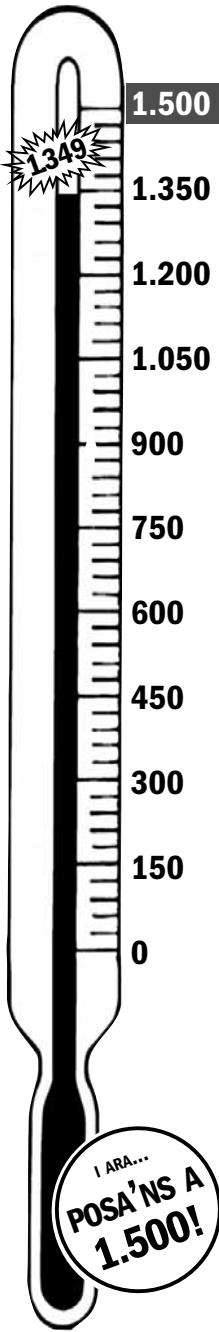
REGLA DE COOPERATIVIENS

IGOP
Institut de Govern i
Polítiques
Públiques

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Memòria gràfica d'una lluita que s'escampa
Una mirada col·lectiva i propera
Una veu coral de tots i totes
Una aproximació al #15M en imatges i tweets

RT#15M
connectades a la xarxa · coordinades a les places

Nota del Grup Editor RT#15M

Aquest és, en diferents sentits, molt més que un llibre de fotografies del moviment 15M. Amb aquest llibre de tweets i fotografies hem volgut documentar una petita part de tot el material que, deguda a la celeritat i fugacitat de la xarxa, corria el risc de perdre's entre els bites, sense voler però interpretar el que va passar entre el 15 de maig i el 19 de juny del 2011.

És una crònica de les primeres passes d'un moviment narrades per les usuàries de Twitter que ho van viure. A través d'una selecció de 913 tweets hem volgut ressaltar la capacitat creativa, organitzativa i de difusió que ha donat aquest mitjà, ultrapassant fronteres reals i virtuals.

Són 573 imatges d'entre totes aquelles que se'ns van quedar gravades a la retina. #Acampadabcn hi té el principal protagonisme pel fet que ha estat el nostre radi d'acció, però també hem saltat a d'altres poblacions en els moments clau. El llibre recull també l'esperit de la cooperació viscut a les places, a través del finançament col·lectiu dels 488 mecenes que han fet possible aquesta edició via crowdfunding.

També és l'experiència en el fer 2.0, l'obertura d'un espai comú on poder compartir la informació i intercanviar el coneixement. Ja sigui mitjançant els 288 enllaços externs que hem recollit al llibre, o amb la creació de la wiki <http://rt15m.wikidot.com>. Un espai de memòria comú on podem, entre totes, millorar, ampliar o traduir aquest recull. Una eina on crear un directori de recursos a la xarxa per a una revolta 2.0.

Però sobretot és un testimoni que juntes ho fem possible. I cada dia més i millor, retrobant els camins per tornar no només a les places, sinó també als centres educatius, als CAP, als hospitals, a les cases de les famílies desnonades, etc. Hem tornat a aprendre que gràcies al suport mutu, la solidaritat i la presa de decisions col·lectives, som capaces de coordinar-nos i passar de la indignació a l'acció. #Seguim

la Ciutat Invisible
COOPERATIVA AUTOGESTIONÀRIA

DIRECTA®

Aquest llibre ha estat produït pel Grup Editor #RT15M, format per membres del Setmanari de Comunicació Directa i de les cooperatives La Ciutat Invisible i ClaraBoia Audiovisual. Totes hem col·laborat i cooperat en el procés col·lectiu que conclou amb el llibre. A banda del llibre, i per cortesia de Latele.cat i de la comissió audiovisual d'Acampadabcn (15Mbcn.tv), hem editat també un DVD amb continguts audiovisuals que ajuden a completar les vivències que hem volgut transmetre.

Volem donar les gràcies a totes aquelles persones que han aportat fotografies de forma desinteressada i a totes les que han col·laborat aportant tweets o recomanacions en la producció de #RT15M. També a totes aquelles persones que han fet aportacions econòmiques per assegurar que aquest llibre surti al carrer. Gràcies a totes. Una prova més que la potència col·lectiva no troba límits.

Podem adquirir-ne un amb el formulari que trobareu a: www.setmanaridirecta.info/compra-online-rt-15m
Us el podem portar a qualsevol dels punts de distribució del setmanari sense cost d'enviament addicional.

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Pant i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT: EL BROT (La Farinera)** · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Barri de Prosperitat · Pl. Àngel Pestaña, 4. **CIUTAT VELLA: AQUENI** · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premia, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUADADA:** Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distri-vines · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria India · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu San-feliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petriell, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Butlleta de
subscripció

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres ..... euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Avançem juntes!!

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

COLÒMBIA · LA DENÚNCIA APAREIX JUST DESPRÉS D'UNA SENTÈNCIA JUDICIAL FAVORABLE ALS DESALLOTJATS

El govern acusa a una comunitat camperola de falsos desplaçaments

Jordi Panyella Carbonell
Barcelona

Misael Payarés és membre de la comunitat camperola de Las Pavas, a Colòmbia; una comunitat que ha vist com la desplaçaven de les seves terres tres vegades, però que hi ha tornat tres vegades també. Ara ja fa vuit mesos del seu darrer retorn. Com a representant de l'Asociación Campesina de Buenos Aires-Las Pavas (ASOCAB), Payarés va visitar Barcelona la setmana passada per participar i explicar la seva experiència a les jornades que organitza anualment la Taula Catalana per la Pau i els drets humans a Colòmbia.

Mentre era a Barcelona, el canal colombià de televisió RCN va informar que, segons la fiscalia, 120 famílies d'aquesta comunitat eren "falses víctimes" i que el desplaçament mai no s'havia produït. La fiscalia ho argumenta amb l'únic testimoni d'una persona *pene-dida* de la comunitat, que hauria interposat una denúncia. Justament, poc després d'una sentència favorable als camperols per part de la Cort constitucional. Una demostració més, segons explica Payarés, de "la manera corrupta amb què s'administra el país, on el poder econòmic preval sobre els drets".

Tres desplaçaments, tres retorns
El 4 d'abril d'enguany, una vuitantena de llauradors de l'ASOCAB van emprendre una nova marxa per recuperar la finca de Las Pavas, a la regió sud del Departament de Bolívar, al centre de Colòmbia. Segons el relat de la periodista Maria Libertad Márquez a la web Periodismo Humano: "A més de la pell colorada pel sol (...) i un som-

Durant 25 anys, els grups paramilitars i narcotraficants s'han apropiat de prop de sis milions d'hectàrees de les millors terres

riure que sobreviu malgrat els atacs constants de terratinents, polítics i grups armats -legals i

La comunitat va ser desplaçada per tercera vegada l'any 2009

> El territori és la vida

Per entendre la importància que té el territori entre les comunitats de població colombiana ens podem remuntar a la primavera de 2010. En el marc d'una trobada internacional de pobles al Chocó, es van reunir diverses indígenes, afrocolombianes i altres representants de pobles

del món, fins i tot d'Europa. Van discutir sobre la qüestió "què és el territori?" en grups d'origen. Els grups indígenes van necessitar poc més de quinze minuts per trobar la resposta. Les persones afrocolombianes, el mateix. Passaven els minuts i la gent d'Europa no arribava a un acord. A

la sessió plenària, les europees van explicar que s'havien embarcat en una discussió sobre fronteres, límits territorials i altres aspectes de caire administratiu. Les representants de les comunitats indígenes i les afrocolombianes, però, van coincidir en la conclusió: el territori és la vida.

il·legals-, aquests homes i dones tenen quelcom més en comú: en només sis anys, han estat desplaçades tres vegades per la violència".

Las Pavas -que fa 1.200 hectàrees i, avui, és propietat d'Aportes Tequendama i CI San Isidro- només és una mostra de la contrareforma *de facto* executada durant els darrers 25 anys pels grups paramilitars i narcotraficants, fet que els ha dut a apropiar-se de prop de sis milions d'hectàrees de les millors terres colombianes. Com sol succeir amb la majoria dels projectes productius impulsats per l'extrema dreta al camp de Colòmbia, la finca va ser cultivada amb palma africana per produir oli destinat als mercats internacionals. Les dues companyies propietàries estan sent investigades per la Fiscalia General de la Nació per un dels

casos més sonats de presumpta corrupció durant els vuit anys de govern del president Álvaro Uribe, l'escàndol d'Agro Ingreso Seguro.

La finca de Las Pavas havia estat propietat de la família del narcotraficant Pablo Escobar

Las Pavas havia estat propietat de la família del narcotraficant Pablo Escobar. Després de la seva mort, l'any 1993, la finca va ser abandonada, fet que l'ASOCAB va aprofitar per instal·lar-s'hi. L'any

2003 van patir el primer desplaçament, orquestrat per forces paramilitars. Dos anys més tard, el 2005, van retornar, però Jesús Emilio Escobar Fernández els va obligar a un nou desplaçament, aquest cop per asfíxia econòmica. Ell mateix va vendre la finca a les propietàries actuals, que la sembraren de Palma africana l'any 2007. Un any més tard, però, una crescuda del riu Magdalena va inundar la finca i la va inhabilitar completament. Aleshores, l'ASOCAB, amb la tossuderia de qui valora la terra com la vida, ja que, al cap i a la fi, la terra és la seva vida, va decidir retornar-hi; era el 2009. I aquell mateix any, la força pública es va encarregar de fer-los fora. Un desplaçament que s'ha perllongat fins al mes d'abril d'enguany.

El darrer retorn es va fer amb persones nacionals i internacionals, representants de les organitzacions mineres i camperoles de la zona, i amb la coordinació de la combativa Guàrdia Indígena del nord del Cauca. Segons explica Maria Libertad, "era crucial determinar l'hora zero de la mobilització que obriria les portes del futur a les 123 famílies desarrelades per la cobdícia". I d'aquesta manera, davant la mirada atònita dels uniformats i els jornalers, un cop passat el límit de la finca, les famílies camperoles van penjar les seves hamaques, van encendre el foc comunitari i van elevar la bandera del retorn. Com a arguments, carregaven "la certesa de ser les veritables propietàries de la terra, juntament amb les llavors de yuca, zapallo i plàtan", escriu Maria Libertad.

La comunitat tem que la denúncia interposada per la fiscalia a partir del testimoni de Pedro Moreno Redondo suposi la materialització d'un nou desplaçament i un augment del descrèdit i la criminalització de la comunitat. Segons Payarés, aquesta denúncia es deu a què "la pressió del sistema econòmic, com que no ha trobat la forma de demostrar que som terroristes, es val de la dignitat econòmica. Van subornar amb diners o amb amenaces a Moreno Redondo, això no ho sé, perquè ell és una persona que ha patit la guerra com nosaltres".

La Taula Catalana afirma que es tracta "sens dubte d'una continuació de l'estratègia de descrèdit similar al cas de Mapiripán"

Es dona la situació que el cas de Las Pavas és un dels més representatius de Colòmbia, i ha tingut un acompanyament molt ampli tant nacionalment com internacionalment. A més, compta amb una sentència favorable de la Cort constitucional. Segons la Taula Catalana es tracta "sens dubte d'una continuació de l'estratègia de descrèdit i criminalització similar al cas de Mapiripán i del Colectivo de Abogados".

, roda el món

GRÈCIA · EL TRACTAMENT DE LA CRISI I LA FILTRACIÓ DE MALES PRÀCTIQUES FAN CAURE EN PICAT LES VENDES DELS 'MASS MEDIA'

Els mitjans alternatius grecs guanyen terreny als tradicionals

Apostolis Fotiadis

Periodista grec especialitzat en conflictes polítics, drets de les persones migrants i Balcanes. Té un màster interdisciplinari en nacionalisme i, actualment, treballa per un diari grec Atenes

L'informe desfavorable sobre els mitjans grecs de l'exambaixador dels EUA a Atenes, publicat per Wikileaks, va provocar menys reaccions de les que es podrien esperar. La població grega ho va veure com un retrat fidedigne. El secret que Charles P. Ries va enviar a Washington era que els mitjans de comunicació grecs estan controlats per "un petit grup de persones que han fet -o heretat- fortunes amb el transport marítim, els bancs, les telecomunicacions, els esports, el petroli o les assegurances, que són membres o estan emparentats amb la reialesa -a través del matrimoni o de l'adulteri-, amb alts càrrecs polítics del govern i amb d'altres magnats del negoci dels mitjans".

És difícil discutir les revelacions de Wikileaks del mes de setembre perquè és un fet que els mitjans grecs no són objectius, tendeixen al nepotisme i han perdut la confiança del públic. Els mitjans tradicionals grecs van tocar fons fa dos anys, segons una enquesta recent sobre la confiança en les institucions públiques. Concretament, s'ha produït una caiguda de les vendes de l'edició dels diumenges dels diaris nacionals, els que anys enrere tenien fama de fer anàlisis polítiques molt punxants. Un diari de gran circulació i amb unes vendes oficials de 300.000 còpies el 2005, el maig passat en venia menys de 100.000. Fins i tot durant el clímax de la crisi del deute grec, les seves vendes no han superat mai els 75.000 exemplars.

El desembre de 2008, durant les grans manifestacions, es va produir un punt de no retorn en la confiança del públic quan es va descobrir que el canal de televisió privat grec afegia efectes sonors a les escenes de violència contra la policia. Un escàndol seguit de l'assassinat a sang freda de l'adolescent de setze anys

Alexis Grigoropoulos en mans d'un agent de la policia. "Està provat que els mitjans de comunicació tradicionals estan perdent les seves audiències en picat", explica Aggeliki Boubouka, una periodista grega especialitzada en nous mitjans. "També és un fet que una massa crítica de desenes de milers de persones utilitza Internet i les noves tecnologies per accedir a la realitat del país", afegeix. Boubouka destaca que l'impacte de les xarxes socials a Grècia es pot veure en el fet que "els grans diaris, les ràdios i els canals de televisió pateixen per entendre aquest nou entorn". "Per primera vegada, els grans mitjans s'han vist forçats a alterar el seu discurs perquè la gent utilitza les xarxes socials per informar-se sobre esdeveniments específics com els avalots del 2008 i la primera Flotilla de Gaza, l'any passat", conclou.

Durant les grans manifestacions, es va descobrir que el canal de televisió privat afegia efectes sonors a les escenes de violència

Boubouka és sòcia d'*Eleftherotypia*, la principal publicació d'esquerres del país, que ha dominat el periodisme grec durant més de tres dècades, però que fa cinc mesos que no paga els salaris a la seva plantilla i que s'encara a una fallida. "D'aquí poc, la realitat dels mitjans serà molt diferent i hi entraran en el joc noves forces. Ningú no sap com canviarà les coses, però les transformacions ja han començat i causen problemes als poders establerts", diu la periodista.

Des de començaments d'any, els canals de televisió més importants, SKAI TV i MEGA, han experimentat amb interaccions en viu amb Twitter als seus programes. SKAI Radio, la més gran del país, està preparant

Fotograma del documental 'Deutocràcia'

un macrobloc. Periodistes reconeguts i ben establerts també proven de crear les seves pròpies notícies en línia i pàgines d'anàlisi. TVXS, que va aparèixer fa pocs anys, ha estat una de les més intel·ligents i ha atret centenars de lectors i lectores, mentre que *Protagon* ha promogut una pàgina web de comentaristes de gent famosa. Totes dues pàgines són gestionades per periodistes de televisió amb èxit, però es troben competint amb blocs anònims.

Es neguen oportunitats a les periodistes joves, que han de viure unes condicions laborals lamentables. També estan intentant arribar a les audiències de la xarxa. Parallilografos, una pàgina que va aparèixer fa pocs mesos i que, avui, rep més de 3.000 visites al dia. Amb un telèfon intel·ligent, es pot cobrir una manifestació o d'altres esdeveniments i informar-ne en viu a través de Twitter, un fenomen que s'ha multiplicat els darrers quatre anys i que amenaça els grans mitjans que ignoren l'opinió pública.

"Avui, milers de persones consulten fonts alternatives i mitjans establerts abans de formar-se una perspectiva pròpia dels fets", diu

Spyros Papadopoulos, conegut com a *To Vytio* entre els blocs i fans de Twitter. Ell encara recorda la primera piulada després de l'assassinat de Grigoropoulos, tres minuts després dels fets. "Últimament, es pot observar una espècie de descentralització; per exemple, hi ha converses informals a Twitter abans de les manifestacions per decidir una etiqueta comuna per informar durant la marxa", diu Papadopoulos.

A començaments d'any, Papadopoulos es va unir a un grup de blocs i periodistes amateurs per tirar endavant la ràdio en línia Radiobubble, cobrir els principals esdeveniments, oferir notícies d'última hora des d'una perspectiva alternativa i fer que la ciutadania hi pugui contribuir en viu des del carrer. Una audiència de més de 3.000 persones va seguir Radiobubble durant la cobertura de les grans vagues i dels dies marcats pels avalots d'aquest any a Atenes.

El documental *Debtocracy*, que critica les polítiques d'austeritat del govern, va marcar una fita informativa aquest any. El film està produït per Katerina Kitidi i Aris Xatzistefanou amb 16.000 euros de pressu-

post recollit del públic. "Vam penjar el documental en línia i vam demanar al públic que ens ajudés a distribuir-lo; en pocs dies, vam registrar 500.000 visites úniques a la pàgina", explica Xatzistefanou, que va perdre la feina que tenia en una de les principals emissores de ràdio del país després de fer públic el documental. "Encara que l'impacte del film era obvi, els principals canals de televisió grecs el van ignorar i els diaris en van parlar malament. Crec que ho van fer per motius polítics i perquè era quelcom que no podien controlar. Els mitjans grecs són tradicionalment molt autoritaris", conclou Xatzistefanou.

El mes de setembre, *Debtocracy* ja havia aconseguit un milió i mig de visites a la pàgina web, s'ha substituït en molts idiomes i s'ha distribuït per televisió a la Gran Bretanya, l'Estat espanyol, Portugal, Bèlgica i, d'aquí poc, a l'Amèrica Llatina. "El rol de les xarxes socials a Grècia ha estat diferent que el de les revolucions àrabs -diu Xatzistefanou-; aquí ja no lluitem per la llibertat i el dret d'expressió, sinó contra el monopoli dels *mass media* en l'anàlisi i la interpretació de la realitat. Ens n'estem sortint".

ASSEGURANCES ETIQUES I SOLIDÀRIES

arc cooperativa

Assegurances per a l'economia social i solidària

www.arccoop.coop

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatatinvisible

www.laciatatinvisible.org

REGO 35 BÀNDOLS · 08014 BCN · 93 298 99 47

Diagonal

El lobby transparent en el Govern 7P

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62

www.cooperativestreball.coop

COL·LECTIU RONDA

assessorament JURÍDIC a PERSONES i entitats d'economia SOCIAL

www.ronda.coop

, roda el món

ROMANIA · LES UNIVERSITÀRIES DENUNCIEN QUE REBEN UN ENSENYAMENT BUIT DE CONTINGUT, "ESTÈRIL, SENSE CRÍTICA NI IDEALS"

L'estudiantat romanès protagonitza una onada d'ocupacions

ORIOL FUSTER I CABRERA

A l'amfiteatre Vasile Parvan s'ha organitzat una assemblea per demanar un ensenyament de qualitat

Oriol Fuster i Cabrera
Bucarest

“La universitat romanesa no ha de ser una fàbrica de diplomats”, deia un dels estudiants participants a *La història s'ocupa i es debat*. El 24 de novembre, un grup d'estudiants d'Història de la Universitat de Bucarest (UB) va iniciar una ocupació simbòlica de quatre dies d'una de les principals aules de la facultat. L'acció, insòlita al país, va funcionar: va implicar centenars de persones i ha provocat una onada de noves ocupacions en d'altres ciutats romaneses, a les universitats d'Arad, Constanta, Timisoara o Iasi.

La iniciativa titulada *La història s'ocupa i es debat* consistia en un centenar d'hores d'ocupació que -afirmava l'organització- havien de

servir per debatre sobre les principals problemàtiques que les afecten com a estudiants i proposar solucions. La protesta a l'amfiteatre Vasile Parvan de la UB va acollir discussions entre estudiants i pro-

El govern “no dedica el 6% del PIB mínim que hauria de dedicar a Ensenyament”

fessorat d'Història i d'altres carreres, però també s'hi van acostar membres de la societat civil per mostrar la seva solidaritat i el seu suport. Les conclusions, en forma de reivindicacions, es van posar en

comú en un manifest fet públic durant l'ocupació. Algunes de les demandes fetes pel l'estudiantat de la UB no diferixen gaire de les que feien moltes universitàries dels Països Catalans només un parell de setmanes abans. Afirmen que reben un ensenyament buit de contingut, “estèril, sense crítica ni ideals” i lamenten que l'Estat no complisca el Pacte Nacional per a l'Educació (Pactului National pentru Educatie) que va aprovar. Segons asseguruen, el govern romanès “no dedica el 6% del PIB mínim que hauria de dedicar a Ensenyament ni l'1% que hauria de dedicar a Recerca, el pressupost per a la qual prové de la UE”. També reclamen una participació real de l'estudiantat en els espais de decisió de la universitat i denuncien “l'aïllament” de la universitat respecte la resta de la societat, així com la

Després de la celebració d'aquesta xerrada informativa s'ha iniciat l'ocupació

necessitat de reformar uns plans d'estudis “gens adaptats a la realitat”. Durant l'ocupació, també es van viure moments de tensió, com els que es van generar la primera nit, quan el rector va cridar la Jandarmaria Romàna en conèixer la intenció de les estudiants. Dos furgons de la policia romanesa van presentar-se a la UB i van identificar les 200 estudiants presents a l'aula en aquell moment, algunes de les quals han denunciat violència i interrogatoris. El grup d'estudiants afirmen que la reacció del rector i de la Jandarmaria va ser desproporcionada perquè era una protesta simbòlica que no ha

interromput el funcionament de les classes. Així mateix, l'ambient també es va enrarir quan un grup d'estudiants pertanyents a sindicats i organitzacions conservadores van acusar la protesta d'estar “polititzada” i “monopolitzada per l'esquerra”. De tones maneres, la protesta s'ha escampat pel país i, durant els propers dies, està previst que se celebren assemblees, debats i ocupacions similars en d'altres facultats de la mateixa Universitat de Bucarest. Ja ho anunciava el manifest: “Acaben les 100 hores de *La història s'ocupa i es debat* i comença *La universitat s'ocupa i es debat*”.

> Un país sense punt i a part

La cultura política romanesa està molt marcada per la proximitat, encara, del règim autoritari de Ceaucescu. Només divuit anys separen l'anomenada *Revolució de 1989* de l'entrada de Romania a la Unió Europea. Majoria d'edat, sí, però una majoria profundament marcada pel pòsit sociopolític d'unes llibertats individuals i d'uns drets sense reconeixement més enllà del nominal.

La inexistència d'una oposició organitzada més enllà de l'anècdota va ser una de les característiques principals del règim de Ceaucescu. S'hi suma, a més, el continuisme formal amb la societat actual -hi ha moltes persones que ocupaven càrrecs fa 22 anys i que els continuen ocupant actualment- i els elevadíssims nivells de corrupció en l'esfera pública són coneguts i assumits per pràcticament tota la societat.

> De pastors i ovelles

Un dels mites populars més importants de Romania és el de Miorita (*l'ovelleta*). La història es considera la llegenda nacional i explica que tres pastors procedents de tres regions del país -Transilvània, Valàquia i Moldàvia- fan la transhumància, cadascú pel seu camí. En coincidir, el de Valàquia i el de Transilvània es conxorxen per assassinar el tercer pastor, més ric que ells, i quedar-se així amb les seues possessions.

Mentre planegen com fer-ho, però, una ovelleta (la Miorita) s'escapa per advertir al pastor moldau d'aquelles males intencions. Però, sorprenentment, el pastor, en lloc de fugir o defensar-se, resignat, demana a la Miorita que, quan l'hagen mort, l'enterre sota el corral de les ovelles, per continuar amb elles des de l'altre món. Per a moltes romaneses, l'actitud d'este pastor de llegenda és el paradigma del “caràcter romanès”: el romanès -asse-

guren- seria un poble passiu i fatalista i acceptaria el destí, per nociu que fos, amb resignació. Esta actitud quadraria perfectament amb la realitat que va viure el país durant el segle XX, però ara -amb les ocupacions, i també amb protestes com l'Occupy Romania que va tenir lloc el passat 15-N o amb moviments en defensa del territori com Salvati Rosia Montana- comença a canviar. Potser el pastor, esta vegada, no es quede de braços plegats.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

L'empremta situacionista

Una de les millors mostres de vitalitat que continua suscitant l'existència històrica de la Internacional Situacionista és la reedició gairebé permanent dels seus textos, així com l'elaboració de nous treballs que es proposen deixar constància d'aquest moviment que, entre 1957 i 1972, va intentar unir amb fermesa l'art i l'acció política. Indagar sobre l'abast i les insuficiències d'aquest intent és, precisament, el sentit principal de la publicació de l'assaig d'Aurelio Sainz Pezonaga *Rupturas Situacionistas, superación del arte y revolución cultural*. Un llibre que, al seu torn, ha vist la llum al costat de la traducció al castellà de *Cette mauvaise réputation...*, l'últim text que va publicar Guy Debord en vida per sortir al pas de la mala fama que l'autor de *La societat de l'espectacle* considerava que havia acumulat dins els mitjans intel·lectuals i a la premsa francesa. A continuació, ressenyem aquestes dues publicacions amb l'ànim de contribuir a aprofundir en el coneixement de l'empremta situacionista.

Alfonso López Rojo
expressions@setmanaridirecta.info

No és casual que, entre les accions d'agitació que es plantejava dur a terme la Internacional Situacionista (IS) al seu manifest de 1960, s'hi trobés l'ocupació de la seu parisenca de la UNESCO, concebuda com "la concentració directiva de la cultura localitzada en un sol edifici". I és que, en el qüestionament radical de la cultura com a sustent bàsic del sistema de l'espectacle i, al mateix temps, en la crida insistent a la creació d'una nova cultura que, en si mateixa, propiciï la necessitat d'agafar les regnes de les nostres pròpies vides, trobem uns dels eixos principals de l'empremta situacionista, que va emergir de l'obstinació apassionada d'un grup d'artistes als inicis de la segona meitat del segle XX.

Pels situacionistes, la implicació política i l'art no deixen de ser la mateixa cosa

Al llibre *Rupturas situacionistas*, Aurelio Sainz pren com a punt de partida el caràcter central que va ocupar la cultura dins la IS des del seu text fundacional de 1957 per establir un recorregut minuciós per la pròpia evolució del moviment situacionista, basant-se, especialment, en l'anàlisi dels pres-supòsits teòrics en els quals es va basar. Una evolució, doncs, que, a l'assaig, s'articula en dues parts: una primera, que abraça des de l'inici de la IS fins a l'any

Asger Jorn va fer aquest cartell en motiu del 'Maig del 68'

1962 i que es caracteritza per la seva proposta de "superar l'art" a través d'una revolució cultural. I una segona part, que s'inicia a partir de 1962 amb la intensificació política de totes les seves expectatives teòriques fins a fondre's en l'acció col·lectiva transformadora que van suposar els fets de Maig del 68. Però això no significa que la implicació política guanyés la partida a

l'art, sinó que, pels situacionistes, s'havia convertit en la mateixa cosa.

En aquest sentit, un exemple proper que mostra que l'aposta de la IS no va ser una mera posada en escena d'artistes fora d'òrbita -com de vegades se sol interpretar- va ser el fet que, a l'Estat espanyol, la recepció dels situacionistes en el seu moment no va ser iniciativa d'un grup

d'artistes o agents culturals, sinó d'organitzacions com Acció Comunista, el Movimiento Ibérico de Liberación (MIL) i, en general, tots els grups que es movien en l'heterodòxia marxista, l'autonomia i el consellisme obrer, que va ser, precisament, el substrat polític del qual es va nodrir més la IS durant la seva segona etapa.

La descolonització de la vida quotidiana

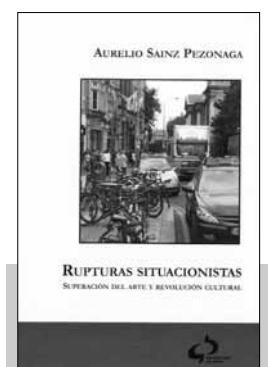
Un dels aspectes més interessants del treball d'Aurelio Sainz és la manera com evita la seducció teòrica, guardant una distància metòdica i crítica amb la producció textual de la IS (veritables exploradors de "la força de la paraula"), per poder vertebrar el seu assaig a través de les analogies i les diferències que mantenen els situacionistes amb autors com W. Benjamin, T. Adorno o H. Marcuse, a més de teòrics de les avantguardes artístiques com P. Bürger o F. Jameson, entre altres.

Per això és encertada la caracterització que fa Sainz de la IS com un dels reptes artístics-polítics més exigents del segle XX, ja que, segons ell, la ruptura de la IS respecte als anhels de moltes artistes del passat va consistir, sobretot, en el fet que "pels situacionistes, no es tracta de posar l'art al servei de la revolució, sinó de proposar una revolució social portada a terme de forma autònoma i amb els seus propis mitjans".

En aquesta mateixa direcció, el llibre també ens brinda la possibilitat d'obtenir una visió de conjunt de tots aquests "mitjans propis" que van ser ideats en el si de la IS per a la consecució dels seus objectius. Mitjans com "la construcció de situacions" (base fonamental que dona nom al moviment), l'Urbanisme Unitari, la psicogeografia, el *détournement* (desviament), la deriva i

l'aposta pel joc. També és destacable l'anàlisi que s'ofereix a la segona part del llibre de *La Societat de l'espectacle* de Guy Debord. Especialment, dels conceptes de *Separació*, *Història* i -sobretot- *Temps* defensats per Debord.

No en va, temps i vida (individual i col·lectiva) s'identifiquen d'una manera tan estreta en els situacionistes, que totes les seves propostes de transformació conflueixen en un sol propòsit: la descolonització alliberadora i total de la vida quotidiana. Aquestes paraules escrites al número 3 de la revista de la IS (1959) ho expressen molt bé: "L'acte situacionista més senzill consistirà a abolir tots els records de l'ús del temps de la nostra època. És una època que, fins ara, ha viscut molt per sota de les seves possibilitats".

Rupturas situacionistas, superación del arte y revolución cultural

Aurelio Sainz Pezonaga.
Tierradenadie Ediciones.
Madrid, 2011. 234 pàgines.

Guy Debord: de la mala fama a la recuperació

Alfonso López Rojo
expressions@setmanaridirecta.info

El desig de refutar les opinions abocades sobre la seva persona, sobre els seus textos i sobre la pròpia existència de la Internacional Situacionista, va portar Guy Debord (1931-1994) a escriure *Cette mauvaise réputation...* El llibre va ser publicat el 1993 i s'ha editat en castellà amb el títol *Esa mala fama...* El text, que és l'últim que Debord va publicar en vida, constitueix al costat de la seva obra *Panegíric* (1989) un dels llocs on es reflecteix més bé el tarannà més personal de l'autor de *La societat de l'espectacle*.

'Esa mala fama...'
és una selecció
d'opinions emeses
per "empleats
mediàtics" a la
premsa francesa
entre els anys
1988 i 1992

A *Esa mala fama...*, Debord reuneix una selecció d'opinions emeses per "empleats mediàtics" (sic) a la premsa francesa entre els anys 1988 i 1992. La data d'inici no és casual: 1988 és l'any en què Debord va publicar els seus *Commentaris sobre la societat de l'espectacle*, amb la finalitat de palesar l'evolució de la societat espectacular 21 anys després de posar en circulació el tractat que, el 1967, va condensar les posicions de la Internacional Situacionista.

L'espectacular integrat

El nou diagnòstic que fa Debord l'any 1988 del rumb pres per la societat espectacular-mercantil el portarà a introduir una nova

Guy Debord és l'autor del llibre 'Cette mauvaise réputation...'

categoria en el seu repertori, l'anomenarà *l'espectacular integrat*. Amb aquesta categoria, Guy Debord va intentar concentrar allò que, segons el seu judici, era l'efecte de la combinació d'aquests cinc trets principals de la societat contemporània: "La incessant renovació tecnològica, la fusió econòmica estatal, el secret generalitzat, la falsedat sense rèplica i un perpetu present".

No és d'estranyar, doncs, que amb aquest nou retrat de la societat, la figura de Debord saltés a l'esfera mediàtica durant aquells anys: ja fos per desqualificar les seves intuïcions, o bé per avorrir amb elogis superficials. En aquest sentit, llegint *Esa mala fama...*, aviat es pot apreciar que la contenció sistemàtica (i per ordre cronològic) que Debord oposa a cadascuna de les opinions abocades a la premsa va més enllà del mer *divertimento*, o de l'exigència del propi ego per convertir-se en una estratègia més del vell situacionista dirigida a posar en evidència "la falsedat sense rèplica"

que nia en la desinformació que emana dels *mass media*.

Les tergiversacions, els malentesos, el desconeixement, les interpretacions curtes, la mitificació sense fonament o las ridiculitzacions i les falses acusacions constitueixen, doncs, el catàleg d'escrius que Debord desmunta al seu llibre sortint al pas de cadascun d'ells a través de l'argument i la ironia, o parlant directament de si mateix sense prejudicis.

El poder no crea, recupera

"Debord mai no ha tingut més poder que el del seu estil"; "El situacionisme ha passat de megalòman a paranoic"... assercions com aquestes o acusacions com la d'estar finançat per la CIA i per un inexistent "cunyat antiquari" que resideix a Hong Kong, són algunes de les perles variades que Debord trenca sense dificultat.

No obstant això, el que crida més l'atenció d'aquesta col·lecció de banalitats és la manca total d'interès per aprofundir en els pressupostos teòrics que anima-

ven Debord. Això fins i tot passa als textos que intenten ser elogiosos. Aquest fet contrasta amb la indissimulada fagotització que, simultàniament, estaven duent a terme tant la sociologia més acadèmica com la més comercial (verbigràcia, Jean Baudrillard), a través d'una operació de disseminació postmoderna del concepte situacionista d'espectacle i dels mateixos pressupòsits que, de forma tan inequívoca i concisa, Guy Debord concentrava en la seva categoria de "l'espectacular integrat".

Però, si busquem contrastos, encara n'hi ha de més bons i més propers: només cal pensar en l'oferta milionària que va oferir la universitat nord-americana de Yale el 2008 per adquirir els arxius de Guy Debord a la seva vídua, Alice Debord. O, també, en la categorització de "tesor nacional" que van fer, tot seguit, el 2009, el Ministeri de Cultura francès i la Biblioteca Nacional francesa del llegat de Debord, al mateix temps que, a través del

> La frase

"L'especulació s'ha convertit, finalment, en l'element sobirà de la propietat a tot arreu, i s'autogoverna més o menys, segons les preponderàncies locals, al voltant de les borses, els estats o les màfies, tots ells federats en una espècie de democràcia de les elits de l'especulació. La resta és misèria. A tot arreu, l'excés de Simulacre ha explotat de la mateixa manera que a Txernòbil, sembrant la mort de forma tan veloç i massiva com el desordre. Ja no funciona res i ja no es creu res".

Guy Debord:
Esa mala fama... (1993)

Journal Officiel, protegien el llegat mentre busquen mecenes perquè aquest arxiu no surti de l'Estat francès. Ja ho deien bé els propis situacionistes el 1963: "El poder no crea res, recupera".

Esa mala fama...

Guy Debord.
Pepitas de calabaza ed.
Logroño, 2011. 111 pàgines.

ecofestes
Solucions ecològiques per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

, expressions

MÚSICA

Una parella eterna

Jabier Muguruza toca el cel creatiu amb un disc on musica poetes bascos només amb piano i veu

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

El segell que edita els discos del cantautor basc Jabier Muguruza (tot i que potser a hores d'ara no cal recordar-ho, tornarem a dir que cal no confondre'l amb el seu germà Fermin) té un nom que és tota una declaració de principis: Resistència. I sí: s'ha de ser molt i molt resistent per transitar pels camins musicals pels quals es desenvolupa la proposta d'aquest músic i compositor d'Irun, aliens al *mainstream* i a qualsevol concessió a l'obvietat. El seu onzè disc en solitari -onze! Es diu ràpid, però es fa molt de mica en mica- es diu *Bikote bat* (en català, *una parella*)

El seu onzè disc en solitari, 'Bikote bat', segueix fidel a la recerca de la bellesa, a l'aposta per la poesia i a l'èuscar com a vehicle de comunicació

i segueix fidel als principis creatius que sempre han motivat l'obra del Jabier Muguruza cantautor: la recerca de la bellesa i l'aposta per la poesia, per la senzillesa musical duta a l'extrem i per l'èuscar com a vehicle de comunicació a prova de fronteres.

La parella a la qual fa referència Muguruza al títol del seu nou disc no cal que l'entenguem en el seu sentit més evident (tot i que també el té: precisament, la cançó que dona títol al disc, el poema d'Harkaitz Cano "Bikote Bat", tracta del que pensen i no es diuen un home i una dona). Però la parella més rellevant del disc és la que formen la veu de Muguruza i el piano de Mikel Azpiroz, que en aquest treball ostenta una mena de monopoli sonor que, a diferència d'altres monopolis de caire econòmic, esdevé un encert majúscul. Res més que les tecles d'Azpiroz, executades en una clau

La cirereta del disc, la posa la participació del cantautor nord-americà Jackson Browne

molt pròxima al jazz, per vestir onze poemes d'autors bascos que ja són col·laboradors habituals de l'artista, com ara, Bernardo Atxaga, Iñaki Irazu, Gerardo Markuleta, José Luis Padrón o el propi Harkaitz Cano, als quals s'afegeixen en aquesta ocasió Lourdes Oñaederra, Rikardo Arregi i, en castellà, Javier Rodríguez Marcos. Al marge del piano, només algun acordió ocasional, executat pel propi Muguruza, i la veu bellíssima de Mireia Otzerin jauregi per acompanyar el cantant.

Bikote Bat

Jabier Muguruza
(Resistència, 2011).
Cançó d'autor.
Concert de presentació a
Barcelona:
Dissabte 25 de febrer de 2012.
Luz de Gas
(Festival BarnaSants).

La cirereta de *Bikote Bat*, la posa la participació del cantautor nord-americà Jackson Browne, que canta (en anglès) a "Lausoa kristalean" ("Vidre entelat"). L'amistat entre Browne -que resideix ocasionalment a Barcelona- i Muguruza es remunta a la participació del segon en el disc d'homenatge al primer, *Cántame mis canciones*, realitzat per una sèrie de músics catalans, bascos i espanyols amb motiu del cinquantè aniversari del cantant i compositor californià. Browne, un històric del rock i de la cançó nord-americana, també compositor de peces clàssiques de Nico, Eagles, Joan Baez o The Byrds, ha enregistrat la seva col·laboració als estudis Groove Masters de Santa Monica (Califòrnia).

Saps on s'inverteixen els teus diners?

Amb el suport de:
ACD Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament

Consulta les entitats de finançament ètic a: www.bancaetica.cat

. LECTURES PER ENTENDRE MILLOR LA CRISI

Davant la quantitat de propostes que s'estan fent sobre la crisi financera i la urgència del tema, la secció d'Expressions hem decidit fer-ne un seguiment. Així, a partir d'aquesta setmana i durant les properes, aquesta pàgina oferirà recomanacions de diverses lectures que abordin la situació econòmica actual. Lectures més introductòries de tot el que està succeint i també propostes polítiques des d'enfocaments ideològics diversos. Unes lectures que esperem que us siguin útils per contrarestar l'allau d'informacions i polítiques neoliberals que estem vivint.

La insubmissió al deute com a forma de govern

Des d'un repàs històric global fins a les accions urgents a peu de carrer, 'Vivir en Deudocracia' proposa la negativa al pagament

Alex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

Una bona manera de començar a abordar el tema de la crisi financera amb una lectura introductòria és el que ens brinda l'editorial barcelonina Icaria a través de la seva nova col·lecció *Asaco*. Es tracta d'un conjunt de sis llibres de petit format escrits per persones que treballen en organitzacions socials o d'estudi econòmic, com ara Fets, Attac, l'Observatori del Deute, la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca i moltes més. Cadascú hi aporta un capítol, que s'han agrupat en temes, com el cas que presentem de *Vivir en Deudocracia* sobre les alternatives financeres, o *Cómo cambiar el mundo con tu dinero*, de Xavi Teis i amb pròleg d'Arcadi Oliveres, on s'exposa com són les cooperatives de serveis financers, l'anomenada banca ètica. O també llibres com *Quiénes són los mercados y cómo nos gobiernan*. Llibres col·lectius amb capítols breus, clars i entenedors, que ens poden servir per no haver de donar per sabudes coses que algunes no sabem, per poder-hi posar xifres i magnituds o perquè les notícies de cada dia no ens facin perdre la imatge de conjunt.

Per ironies de la història -i, sobretot, per l'especulació financera-, si fa uns anys al nostre país hi havia tot un moviment social de

compromís global i ètic amb el tema del deute extern, ara haurem de refrescar aquells coneixements perquè nosaltres també hem passat a ser *deutores*. Així, l'experiència d'altres països ens serveix per repassar de quina manera l'FMI va anar devastant l'economia dels indrets on forçava l'aplicació de les seves mesures neoliberals, amb el cas d'Argentina -que potser tenim més present per la gent que coneixem- i també el del Sud-est Asiàtic (Tailàndia, Indonèsia i Malàisia) i el de Tunísia, ja als inicis de les *primaveres àrabs*.

Després d'aquesta introducció i arribades finalment a la situació de l'Estat espanyol, el repàs de Dani Gómez i Eulàlia Reguant (des de l'Observatori del Deute en la Globalització i de Justícia i Pau, respectivament) desglossa aquestes xifres per mostrar com un deute del sector bancari aconseguí fer pressió per convertir-se en deute públic. Una altra part de *Vivir en Deudocracia* és l'anàlisi de com ens afecten les retallades per pagar aquest deute. D'una manera més dispersa i fent incís en la poca receptivitat de les classes altes, es mostra, per diferents sectors, què signifiquen les retallades en salut, educació, habitatge, subsidis d'atur, etc. Pel que fa a les propostes d'actuació, Francisco Ferrer, del grup d'economia crítica Taifa, advoca per desfer-se d'aquesta

Vivir en deudocracia

Diverses Autores.
Icaria, Barcelona, 2011, 103 pàg.

espiral inacabable de deute i interessos de deute a través de la negativa de pagar, ja que veu que són els creditors els qui estan més desesperats pel col·lapse que això significaria. Des del punt de vista de l'activisme, a falta de poder polític per declarar-se en fallida, Ferrer proposa la mobilització social contra les retallades. El llibre inclou un glossari de termes (potser excessivament curt) prou útil.

. ZONA LLIURE

CODI REBEL

Per què no volem la llei Sinde?

Daniel Martí
Membre de GNU/Linux.cat

Com moltes de vosaltres ja deveu saber, la *Ley de Economía Sostenible* va ser una proposta de reforma elaborada per la consellera de cultura Ángeles González-Sinde l'any 2009. Oficialment, la llei implicava determinats canvis que ajudarien a la supervivència de l'economia espanyola, raó per la qual va ser titllada de sostenible. Però, tot i que aquest terme ens pot recordar a la sostenibilitat ecològica favorable, en aquest cas, el PSOE i d'altres entitats -que tant ens agraden- com l'SGAE buscaven un altres objectius. El missatge de la ministra de cultura espanyola durant la gala dels Goya de fa dos anys va ser ben clar: creia que la indústria del cinema era prou important per lluitar perquè no fos víctima de les descàrregues il·legals per Internet. I bé, doncs, què va proposar per solucionar el problema? Ben fàcil: només cal restringir l'ús d'Internet i denegar l'accés a les pàgines web que es considerin malèvols per l'economia. D'aquesta manera, tota empresa proveïdora de serveis telefònics o de satèl·lit espanyols estaria obligada, per llei, a acabar deliberadament amb la privacitat de les usuàries dels seus serveis, no només limitant les seves llibertats, sinó també desveltant quines direccions web han estat visitant.

Totes aquestes idees semblen d'un altre món, com la Xina, on la població només té accés restringit a una petita porció d'Internet. Doncs bé, tot i que aquesta iniciativa va fracassar a finals de 2010 al Congrés, a principis de 2011, PP i CiU van optar per recuperar la proposta i donar-li empenta. De moment, encara no ha tirat endavant, però la iniciativa encara no s'ha apagat. Ara bé, no cal preocupar-se, gran part del públic de l'Estat espanyol -incloent-nos nosaltres- ja fa dos anys que actua i es mobilitza en contra de reformes d'aquest caire, que acabarien amb la llibertat digital i d'informació que coneixem avui dia.

Més enllà de pel·lícules i música, es pot entreveure que la llei Sinde podria arribar a implicar restriccions que ara ni ens imaginem. Per exemple, ara

que està a punt de sortir el Windows 8, es parla d'un acord que Microsoft ha fet o farà amb gran part dels fabricants de maquinari informàtic, en concret de plaques base i sistemes d'arrencada BIOS. Mitjançant aquest acord, Microsoft tindria una mena de dret d'autoria sobre el maquinari, motiu pel qual seria molt difícil instal·lar un sistema operatiu alternatiu a la màquina esmentada. Doncs bé, ja entrem en un camp que ens afecta molt directament i seriosament. Avui dia, gairebé tots els ordinadors venuts a l'Estat espanyol són de Microsoft o bé d'Apple. I si decideixen fer il·legal la instal·lació de qualsevol altre sistema? En aquest punt, la llei Sinde entraria per la porta gran, titllant d'il·legal el programari lliure i posant-lo al sac de les pirateries, molt equivocadament, com es fa amb la informació lliure avui dia.

Digueu-me paranoic, però només cal veure la polseguera que ha estat aixecant la senyora Sinde durant els últims dos anys per entreveure que el tema pinta malament. No us estic profetitzant l'apocalipsi, però sí que us estic avisant que cal mantenir-se alerta; sobretot ara que, amb el canvi de govern, hi haurà reformes per tot arreu. Cal mantenir els ulls ben oberts per mantenir les nostres vides lliures. I recordeu que, tot i les idees que el govern ens ha intentat inculcar a mala manera, compartir és viure. Si mai ningú us argumenta que copiar és piratejar, demostreu-los el contrari. La informació sempre ha estat un bé cultural de tots i totes i ho continuarà sent.

+INFO: www.gnu-linux.cat.

, agenda directa

BARCELONA

Dimecres 7 de Desembre
Fem Pancartes la Comissió d'Acció!
 18.30h CSO La Gordíssima
 c. Pons i Gallarza, 10
 Organitza: CSO La Gordíssima
 Més informació:
<http://lagordissima.tk>

Xerrada: 'Cinisme o Civisme?: efectes de les ordenances cíviques en els i les treballadors i treballadores sexuals'.
 20h Ateneu Llibertari del Casc Antic
 C. Fonollar, 13-15
 El treball sexual a Catalunya, marc legal actual i de futur. Una trobada amb activistes i professionals per a analitzar els efectes de l'ordenança de civisme en la vida i el treball de les persones que exerceixen la prostitució. A càrrec de Clarisa Velocci, cofundadora i membre de la Ass. GENERA especialitzada en l'àmbit de la prostitució i Monserrat Neira Rodríguez, treballadora sexual. Organitza: Ateneu Llibertari del Casc Antic
 Més info: www.cascantilibertari.org

Dijous 8 de Desembre
Taller: 'Les Violències Invisibles'
 18h a 20.30h La Revoltosa
 c. Rogent, 82 Taller dirigit a totes les persones interessades en la violència de gènere. Es profunditzarà en els conceptes claus com ara el poder patriarcal, privilegis i 'micromasclismes' potenciant la perspectiva crítica respecte a la violència de gènere i es facilitaran eines necessàries per a transmetre la complexitat del gènere en el nostre context traslladant-les a la realitat quotidiana. En acabar el taller hi haurà Kafeta Feminista. Organitza: La Revoltosa

Cafeta i Tapes de la Revista Barrio de la Trini
 19h a 24h CSO La Gordíssima
 c. Pons i Gallarza, 10
 També hi haurà Tenda Gratis.
 Organitza: CSO La Gordíssima
 Més informació:
<http://lagordissima.tk>

'Còmprolo Ahora!' VIII jornades de consum conscient i transformador

BARBERÀ DEL VALLÈS 9, 10 i 11 de desembre

Ja fa vuit anys que, des de Barberà, ens arriben aquestes jornades sobre el consum crític des d'una perspectiva creativa i positiva. Perquè els mots hi fan molt i crític encara és un terme negatiu, malgrat les connotacions afirmatives que moltes li veiem. Sovint, no arribem a veure de quins mitjans infraestructurals disposem, ja que hi ha casals de joves i ateneus obrers escampats per tot el territori, cosa que pot arribar a ser una força de transformació molt important si s'arriba a canalitzar. L'Ateneu Abril de Barberà del Vallès ens convida, aquest cap de setmana, a "atipar-nos de raons per una alimentació diferent". En la seva vuitena edició, aquestes jornades se'ns presenten en un moment en què el consum crític ja és revolucionari i transformador i en què els projectes d'economia alternativa comencen a ser una necessitat de vinculació, partint del consum com a eix. S'han organitzat un seguit d'activitats de caràcter pràctic, lúdic o reflexiu amb un mateix objectiu: repensar el nostre paper com a consumidores en la transformació de la societat.

Divendres 9 18h Comptaquilòmetres, vine a calcular els quilòmetres que portes a la bossa Mercat Municipal. 20:30h Presentació de les Jornades, de la web del mercat d'intercanvi bdv i pica pica. 21:30h Vídeo fòrum 'De la Mata a la olla'. Grans cadenes de distribució vs. Democràcia agrària. CP Tangram c. Pintor Goya, 41. **Dissabte 10** 11h Xerrada - debat amb Esther Vivas (activista per la sobirania alimentària), Plantem-nos! (hort recuperat a Terrassa), Mentjam (recurs salut alimentària de Casals de Joves) 11h Biblioteca Esteve Paluzie Plaça Constitució, s/n 16:30h Taller pràctic 'L'hort al balcó'. Micropagesia a la ciutat! Casal de cultura. 22:30h Concert 'Pura Madera' amb l'espectacle 'Dos maderos Rocanroleros', grans èxits de benzineria Casal de Joves Obriu Pas c. Pere Sanfeliu 24 - 26 Diumenge 11 11h Mercat d'intercanvi Plaça de la Vila

Divendres 9 de Desembre
Taller: 'Teatre de les Oprimides'
 18.30h Casal La Cosa Nostra.
 c. Biure, 1 - c. Beret, 8. Can Peguera.
 L'objectiu és el treball de gènere des del cos i les experiències vivencials de les persones participants a través del mètode de Teatre de l'Oprimid, un

sistema d'exercicis físics, jocs estètics i altres tècniques especials que volen restaurar la vocació humana que fa que la activitat teatral sigui un instrument per la comprensió i cerca de colucions a problemes socials i intersubjectius. Es desenvolupa a partir de quatre aspectes fonamentals: Artístic, educatiu,

polític i social i terapèutic.
 Organitza: Casal La Cosa Nostra
 Més informació: Cercar esdeveniment al Facebook:
<http://www.facebook.com/event.php?eid=292128837487459>

Dissabte 10 de Desembre
7 anys sense en Roger. Assassinat per Nazis.
 14h Dinar Popular i taula informativa
 15h Pintada de Mural Banc Expropiat
 Travessera de Gràcia, 181
 17:30h Manifestació
 Pl. De la Revolució
 Organitza: No oblidem!
 Més informació: <http://barcelona.indymedia.org/>

Sopador Vegà per a l'Autogestió de Contrabanda FM
 21h CSO Old School. Av. Vallcarca 85 - Barcelona. Organitza: CSO Old School i Contrabanda FM
 Més informació: www.contrabanda.org

Festa de Feministes Indignades. Dia internacional dels Drets Humans.
 21h a 3h El Brot de la Farinera del Clot. Gran Via de les Corts Catalanes, 873
 Obrirà a totes les dones heterosexuals, lesbianes, trans i intersex.

Diumenge 11 de Desembre
Espai de Salut
 19.30h CSO La Gordíssima
 c. Pons i Gallarza, 10
 També hi haurà tenda gratis.
 Organitza: CSO La Gordíssima
 Més informació: <http://lagordissima.tk>

Dimarts 13 de Desembre
Estrena del Documental: 'Un dia de Glòria'
 20.15h Cinema Verdi
 C. Torrijos 49
 Un documental sobre el Grup de Teatre Social de Femarec. Un grup de dotze actors es reuneixen al Centre Cívic del Besós. Tots treballen a Femarec, entitat amb gairebé un 80% de la plantilla integrada per persones amb discapacitat psíquica i/o amb

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

El CAD Granollers tanca i s'ofereixen gossos en adopció. És urgent, poden sacrificar-los.
 Contacte: www.cadvor.cat

Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congeador. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Pels informatius de laTele.cat, es necessiten bones veus per entonar notícies crítiques i estudi de locució. Més informació: www.latele.cat

La Directa busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva DIRECTA gratuïtament. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

Ateneu cerca pissarra, preferentment de retoladors, per impartir cursos diversos. La venim a buscar. Contacte: aresar-bos@gmail.com

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi. Contacte: www.reutil.net

> EL TEMPS

DIJOURS 8

El sol i la poca nuvolositat es consolidaran a finals de setmana, però les nits cada cop seran més fredes a l'interior.

DIVENDRES 9

L'anticicló seguirà marcant la llei del temps, amb boires a les valls i temperatures suaus al migdia.

DISSABTE 10

Més sol i més ambient suau, especialment a migdia. Quan es pongui el sol les temperatures cauran sobtadament.

DIUMENGE 11

Les comarques interiors notarien amb el pas dels dies que les nits seran més fredes. Les glaçades al Pirineu.

DILLUNS 12

El pas d'una petita depressió farà augmentar els núvols baixos a la costa, però les precipitacions seran anecdòtiques.

DIMARTS 13

Vent del nord flux i núvols en procés de desaparició de nord a sud. Lleuger descens dels termòmetres a Girona i Barcelona.

trastorn mental i dedicada, entre d'altres tasques, a la gestió i recollida selectiva de residus. Des de fa 14 anys tenen una cita amb la directora i actriu Glòria Rognoni (que havia estat membre d'Els Joglars) per preparar l'obra que representaran a finals d'any al Teatre Victòria. En aquesta ocasió, el muntatge es titula 'El discret encant de la gàbia'.

El documental, que és una producció de Lemure, retrata la rutina laboral dels seus protagonistes a l'entitat Femarec, la seva connexió amb el teatre social, els seus dubtes, il·lusions i nervis fins el dia de l'estrena.

Organitza: Lemure i Grup de Teatre Social de Femarec

Més informació: www.cugat.cat

CASTELLÓ DE LA PLANA

Divendres 9 de Desembre

Xerrada: 'Educació no escolar'
19.30h Casal Popular de Castelló c. d'Amunt, 167

A càrrec de Pedro García Olivo, autor de llibres com 'El enigma de la docilidad', 'La bala y la escuela' (tots dos a Virus Editorial), o 'El irresponsable', textos amb un fort contingut crític amb els actuals models d'educació reglada
Organitza: Casal Popular de Castelló
Més informació: www.pedrogarciaolioliteratura.com i www.casalpopular-decastello.org

Dissabte 10 de Desembre

Taller: 'Acció Gràfica'
12h Casal Popular de Castelló c. d'Amunt, 167
Taller enfocat a la introducció a la composició de cartells i altres materials de comunicació: 'collages', formats, tallar i enganxar...

A càrrec de Tania i Tòfol, membres del Casal Popular i dissenyadors gràfics.
Organitza: Rebot de Sabers i Casal Popular de Castelló.
Més informació: www.casalpopular-decastello.org

Diumenge 11 de Desembre

Caminada per la serra d'IRTA
8.30h Plaça Maria Agustina

Dimarts 13 de desembre

Presentació de l'informe: 'La Privatització de la guerra, Violència i Empreses militars i de seguretat privades'

Investigació internacional sobre el fenomen de la privatització de la guerra, les relacions dels països europeus i EE.UU amb les empreses militars i de seguretat privades i els abusos comesos per aquestes empreses multinacionals a l'Iraq. A càrrec dels advocats Leticia Armendáriz i Jordi Palou-Loverdos. Presentat per Felip Daza, codirector de l'Institut de Noviolència Activa - Nova. 10h Espai Àgora de Plaça Catalunya. Pça. Catalunya, 9 4t 2a. Organitza: Nova - Institut per la Noviolència Activa.

Més info: <http://nova.cat/>

La Constitució: la nostra presó

IGUALADA,

8, 9 i 10 de desembre

Desembre és el mes de nadal, però des de fa 34 anys es celebra, enmig d'un pont convertit en aqueducte, que Espanya té una llei de lleis, un document marc que marca els límits dels que hi viuen, individus i pobles. Sovint tenim com a referents les 'tres nacions històriques' (Catalunya, Euskal Herria i Galícia) sotmeses als dictats de l'Estat, però n'hi ha més, sempre oblidades i no per això menys sotmeses. Tal i com va fer el CSA La Maranya de Lleida fa uns anys i també per aquestes dates, l'Assemblea de Joves d'Igualada vol conèixer de primera mà els pobles rebels que es veuen lligats a Espanya per la seva constitució.

dijous 8 Cinefòrum: Operación Ogro.

Kafeta 19h Delícies c. Delícies, 29. **Divendres 9** 18.30h Pobles Rebels contra la constitució. Xerrada amb internacionalistes d'Aragó, Andalusia, Astúries, Castella, Galícia i Euskal Herria. 21h Concert 'Rojo Cancionero i banderas rotas. Casal La Teixidora c. Custiol, 10. Dissabte 10 11h Pintada d'un mural al REC. Organitza: Assemblea de Joves d'Igualada - Cajei

Més informació: ajovesigualada.blogspot.com

Caminada guiada de mitjana dificultat. Des de l'organització es prega puntualitat. Organitza: Casal Popular de Castelló.
Més informació: www.casalpopular-decastello.org

Dilluns 12 de Setembre
Taller: 'Dansa del Ventre'
20h Casal Popular de Castelló

c. d'Amunt, 167
Organitza: Rebot de Sabers
Més informació: www.casalpopular-decastello.org

Dimarts 13 de Desembre

Xerrada: '2011, l'any de la paraula viva'
19.30h Casal Popular de Castelló c. d'Amunt, 167
A càrrec d'Isidor Marí, President de la Secció Filològica de l'IEC.
Organitza: Castelló per la Llengua, Llotja del Cànem. Més informació: www.casalpopular-decastello.org

Més informació: info@ecoseny.net i www.ecoseny.net

VILASSAR DE MAR

Dissabte 10 de Desembre

II Jornada d'Estudi i Debat

9.30h Centre d'Estudis Vilassarencs
Aquest any s'ha preparat una sessió monogràfica referent a Vilassarencs destacats en la història en el panorama de les arts, la ciència, la política... Es podrà veure un fragment de la darrera entrevista a Rosa Sust Mir (EPD) i les imatges en moviment més antigues de Vilassar de Mar i la Comarca del Maresme. Programa de la jornada: 9.30h Benvinguda i presentació de la II Jornada d'Estudi i debat Meritxell Vinaixa, regidora de cultura de l'Ajuntament de Vilassar de Mar i Ramon Iglesias, vicepresident del Centre d'Estudis Vilassarencs. 10.00h Ponència de fons.: Alexis Serrano: La constel·lació de personatges de Vilassar. Una interpretació sociològica de les xarxes relacionals entre els segles XIX i XX. 10.30h Damià de Bas Macià: Jaume Almera, Cononge de la seu de Barcelona i pare de la geologia catalana. 10.45h Maria Gràcia Gelpí: Carme Rovira, pintora naif. 11.00h Tomàs Mayor Nimes: Mossèn Joan Rebull prevere, músic i excursionista. 11.15h Ernest Ortoll: Breu aproximació biogràfica a Ernest Julià. 11.30h Pausa cafè. 12.15h Agustí Martín Mallofré: Joan Monjo i Pons enginyer naval i professor de nàutica. 12.30h Joan Giménez Blasco: Els Sust, una saga de mariners. 13.00h Projectió de la darrera entrevista a Rosa Sust Mir (EPD) Una producció del Centre d'Estudis Vilassarencs. 13.30h Taula rodona, debat i torn obert de paraules: Passat, present i futur a través dels personatges vilassarencs. Oblit, memòria o historiografia. 13.45h Clausura de la II Jornada d'Estudi i debat del CEV.
Organitza: Centre d'Estudis Vilassarencs.
Més informació: www.cevilassarencs.org

MANLLEU

Documental: 'Escanyats per la hipoteca'
20h Casal Boira Baixa c. Rossel, 16, baixos
Amb la intervenció de membres de la Plataforma pel dret a l'habitatge d'Osona.
Organitza: Casal Boira Baixa
Més informació: www.boirabaixa.blogspot.com

SANT CELONI

Diumenge 11 de Desembre
Fira d'Intercanvi Ecoarxa
10h a 20h Des del c. Torras i Bages fins al c. Anselm Clavé.
Durant la fira d'intercanvi hi haurà activitats infantils, música ambiental i menú vegetarià en ecoseny.
Organitza: Ecoarxa Montseny

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA
Concentració pel seguiment de l'atenció a les usuàries
Divendres 9 de desembre
9h Hospital Vall d'Hebron
Convoca: Comitè d'usuàries de la sanitat pública

Dissabte 10 de desembre
Manifestació en record de Roger Albert
17:30h Manifestació a la Pl. Revolució
Més info: www.barcelona.indymedia.org

13 de desembre
Manifestació en solidaritat amb els encausats del Parlament i contra la repressió al moviment 15M
19:30h Pl. Catalunya
14 de desembre
Aturem l'Audiència Provincial de Barcelona
07:30h Arc de Triomf
Més info: www.15mlliure.org

SANTA PERPÈTUA DE LA MOGODA
15 de desembre
Manifestació per la readmissió de Charo Lucena
17h Davant l'Ajuntament
Més informació: www.cgtcatalunya.cat

REUS
15 de desembre
concentració-cassolada-sopar de pobre contra la visita d'Artur Mas
22.30h Plaça Antoni Sabater Esteve.
Convoca: Assemblea Popular de Reus

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Jakeline DESALLOTJADA AMB EL SEU FILL DE L'EDIFICI 18-N D'HOSSTAFRANCS

“No vull apropiar-me d'una cosa que no és meva, però els pisos estan buits”

És de Huancayo, al Perú. L'any 2000 va arribar a Barcelona per guanyar-se la vida. Durant onze anys, ha treballat de sol a sol a l'hostaleria; s'ha hipotecat; ha venut la casa per una altra amb local; ha vist com el banc li prestava 240.000 euros; ha somiat obrir un bar; no l'ha pogut obrir mai; s'ha quedat a l'atur, i ha estat incapaç de continuar pagant una hipoteca que havia arribat als 1.600 euros mensuals. Ha tingut un fill. L'han desallotjat sense avis de casa seva. Ha cercat suport als moviments socials i l'ha trobat: ha entrat a viure a l'habitatge 18-N i també n'ha estat desallotjada.

Mar Vallecillos
entrevista@setmanaridirecta.info

Fa dos mesos, et van desallotjar de casa teva. Com va anar la cosa?

L'any 2002 vaig comprar un pis. El 2006 em van trucar de la immobiliària i em van dir que tenien un pis per a mi amb local, perquè sabien que jo volia obrir un negoci. Em van dir que els vengués casa meua i, amb el que en tragués, en tindria prou per pagar l'entrada del nou pis amb local. Ho vaig fer i vaig començar a pagar hipoteques cada cop més altes. I em vaig quedar a l'atur i no vaig poder continuar pagant. El 4 d'octubre passat em van fer fora de casa, a mi i al nadó, precipitadament, vam haver de deixar-ho tot.

I què vas fer?

Mesos abans, en veure que no podia pagar, em vaig preocupar molt. Vaig veure a la televisió que hi havia gent organitzant-se contra els desallotjaments i ho vaig buscar a Internet. Em vaig unir a la plataforma contra els desallotjaments per veure què podia fer amb el meu cas: jo volia arribar a un acord amb el meu banc perquè em lloguessin el pis o pagar mesos pendents, però no van voler. Em demanaven 50.000 euros per començar a regularitzar la meua situació i començar a pagar de nou. **De quant era l'hipoteca? Explica els números.**

Inicialment, vaig pagar 105.000 euros, que eren el resultat de vendre el pis anterior. El pis amb el local costaven 342.000 euros; és a dir, el banc em va deixar 240.000 euros. A partir d'aquí, vaig començar a pagar cada mes. El primer any, 1.100 euros mensuals d'hipoteca. El segon any, 1.400 i el tercer any, es va disparar a 1.600 euros. El quart va baixar a 1.200 euros, però jo ja no podia pagar. Fes números i mira tot el que he perdut.

Són molts diners cada mes...

Sí. Llogàvem una tercera habitació per poder-ho pagar. I treballant de 9 del matí a 9 de la nit, anava fent.

I com vas entrar a viure a l'Habitatge 18-N?

Només hi he pogut viure uns dies. A partir de la plataforma contra els desallotjaments, vaig entrar en contacte amb els grups dels indignats de l'Hospitalet i, a través d'ells, vaig entrar a l'edifici. Érem tres famílies i unes altres cinc persones a l'atur. Tot ha estat molt ràpid: Els nois del 15-M ja hi eren; el divendres ens van mostrar l'edifici i el dissabte vaig fer la mudança.

I el dimarts us van desallotjar...

Sí, el dimarts a les 12 de la nit, ens van dir que hi hauria un desallotjament. Jo no podia exposar el meu nadó a un desallotjament, ja sabem perfectament com actuen els Mossos. La resta de la gent també va considerar lògic que els qui teníem criatures marxéssim. Les famílies vam sortir al carrer cap a quarts de 4 i vam estar esperant fins a quarts de 6. Quan van arribar set furgons dels Mossos, me'n vaig anar. La resta ho vaig veure a les notícies.

On vas anar?

Primer, a casa d'un senyor que vivia a prop, perquè em van dir que hi podia anar. L'endemà, vaig marxar amb la meua germana, que té llogada una habitació. Ara hi vivim ella amb el seu fill i jo amb el meu.

Quines expectatives tenies quan vas entrar a l'Habitatge 18-N?

Passades les 48 i les 72 hores, vas agafant esperança i penses que potser ens hi deixaran estar. Almenys un temps, no per sempre, per descomptat. Mentre solucionem la nostra situació. O aconseguir un lloguer social mitjançant un acord amb els propietaris, el banc. Jo no vull apropiarme d'una cosa que no és meua. Només dic que els pisos estan buits i hi ha molta gent que no tenim cap lloc on viure. El mateix dimarts al matí havíem anat al jutjat a presentar-nos, a dir "som nosaltres" la gent que està vivint en aquell edifici. Però la jutgessa no ens va atendre i ens va emplaçar a anar-hi l'endemà a dos quarts de 10 del matí. Però, és clar, l'endemà ja ens havien desallotjat.

ALBERT GARCIA

Què faràs ara?

Buscaré una habitació de lloguer... quina altra cosa puc fer? **Continuaràs vinculada al moviment 15-M?**

Sí, continuaré treballant amb ells. Porto més de mig any amb la plataforma contra els desallotjaments i també amb els indignats de l'Hospitalet. És una ajuda... no econòmica, però sí un suport moral. **El dia després, els Mossos van dir que, a l'edifici, no hi havia hagut famílies...**

Ja ho vaig dir al programa del Mael Fuentes: Els Mossos van dir que no havia hagut famílies i això és mentida. Nosaltres hi érem. Els bolquers del meu nadó encara són allà perquè no vaig poder ni recollir totes les coses.

Sembla que, per a alguna gent, el fet que hi hagués famílies legítimes va l'okupació.

Exacte. I això no pot ser. Hi ha persones a l'atur que no poden pagar un habitatge, que necessiten viure en algun lloc, tinguin

fills o no. És gent que ha estat allà amb nosaltres. Però els Mossos deien que érem tots okupes. Mentida. Jo no sóc una okupa.

Et molesta que et diguin okupa?

És que hi ha gent que ho veu malament... I jo pagava 1.200 euros d'hipoteca cada mes. No pensava no pagar, si podia pagar, però un dia no vaig poder. Mai m'hagués pensat que seria okupa. I si aquesta gent ens ajuda i hi ha habitatges buits, per què no podem okupar-los? No penso quedar-m'hi per sempre. Només vull trobar una feina i, com sempre, continuar treballant i pagar el lloc on visqui. **Quan tu pagaves la teua hipoteca, quina opinió tenies dels okupes?** Sincerament, jo... Mira, coneixia una noia a la meua feina que ho era i a mi se'm feia difícil d'entendre... perquè ella treballava... No sé, tampoc és que em semblés malament... No sé. Ara ho veig diferent: només sé que hi ha gent que ho necessita i hi ha molts habitatges buits. I que els jutges i els capitalistes no tenen cor.

. LA COLUMNA

I un rave

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

De tots els discursos que escoltem en relació a la refotuda crisi, n'hi ha un que especialment em fot. És el que diu que, fet i fet, la crisi és culpa de totes, que tots en som responsables i que el famós "mercat" són els nostres estalvis, la nostra manera de consumir i viure en l'opulència energètica. I un rave. I un rave de pam i mig. Als que no hem comprat ni venut pisos aprofitant conjuntures econòmiques favorables, que hem apostat per guardar els nostres misèrrims estalvis a cooperatives ètiques, que hem viscut amb austeritat i sense deixar-se atrapar per dinàmiques perverses del pitjor capitalisme, no ens poden anar dient que la crisi és culpa de tots. Als que sempre hem donat un ús intensiu -per obligació o convenciment- a pantalons i camises, mòbils i rentadores, i els que vivim de lloguer perquè sabem el què vol dir el concepte "hipoteca" -per molts que ens hàgim hagut de sentir la

Als que sempre hem donat un ús intensiu a pantalons, camises, mòbils i rentadores no ens han de venir a explicar sopars de duro

permanent cançoneta que llençàvem els diners - no ens han de venir a explicar sopars de duro. D'acord que som els que hem tingut la immensa sort de poder-nos socialitzar en àmbit dels moviments socials crítics, d'haver escoltat alguna xerrada de l'Arcadi Oliveres, i de participar en dinàmiques de transformació social, personal i econòmica. Hauríem de començar a combatre aquest discurs que amb tanta mala llet socialitza responsabilitats, posant al mateix sac botxins, tribunal i víctimes. Al meu poble, a qui xuleja d'haver-se enriquit en poc temps, se li diu que si en té tants de diners, que s'opii dues vegades. És una mica lleig el que diré, però si no fos perquè qui pateixen més són els de sempre, reconec que en alguns moments aquesta crisi me la miro amb un punt de simpatia. La crisi té noms i cognoms, té còmplices directes i indirectes, i també té masses acrítiques de classe mitja que segons com són indignats segons com s'apunten a especular i a sopar una, dues, i tres vegades. I qui sigui frare que prengui candela.